

Trenc d'Alba

La revista de Sants, Hostafranes i La Bordeta

20.000 VEÏNS DE SANTS
CANVIEN DE BARRI
(Entrevista amb J. Borja)

DESCENTRALITZACIÓ ARA.
EL CAMP DE MAGÒRIA, UN CAMP PER A QUI?
DOSSIER ENSENYAMENT (I II).

Gener-Febrer '84

nº 13

75 pts

Notícies

Adéu, estació de Bordeta, adéu

L'estació de Bordeta, de la línia 1 del metro, ja ha passat a la història. Amb les obres que s'estaven realitzant a la de Santa Eulàlia ens desapareix una estació, encara que l'esmentada de Santa Eulàlia no és l'antiga què hi havia, al costat del pont de la Torrassa, sinó que n'és una de nova, situada molt a prop de la de Bordeta, però ja dintre el terme municipal de l'Hospitalet de Llobregat. Hem perdut una vella estació de metro, una vella estació de metro del barri, però en guanyem una de nova, molt a prop nostre.

Aprofitament del vidre

Ja sabeu per què es fan servir aquests grans bolets verds que hi ha en algunes places, oi? Són els contenidors de vidre. Després d'una experiència pilot en uns barris de Barcelona, i vista la bona acollida que han tingut per part del ciutadà, se n'estan instal·lant de nous. Ara el nostre barri en té quatre més, que estan situats a la plaça de Màlaga, a la de Can Mantega, a la cantonada Badal-carretera de Sants, i un altre davant la parròquia de Sant Medir. L'ajuntament ens ha assegurat que se'n posaran més. Tant de bo.

Per fi s'ha acabat Can Mantega

Un dels espais més reivindicats pels veïns de Sants, ha estat, des de sempre, la plaça de Can Mantega. Després d'una sèrie d'obres, de paralitzacions de les mateixes, i d'abandó, ja tenim la plaça enllestida. O quasi. El dia 9 de gener van començar les obres de pavimentació i ajardinament que fa poc que han finalitzat. La plaça, però, continua presentant alguns problemes: el fet que sigui una plaça o un jardí obert significa que continuen els problemes de seguretat, sobretot en hores nocturnes, ja que els fanals que allà hi ha, molts d'ells són tapats pels pins, i la claror és ben minsa. Però ep! no ens talleu ara els pins.

Cicle de Dansa catalana al carrer

Organitzat per l'Esbart Dansaire Ciutat Comtal i el Consell de Districte, s'està celebrant un cicle de dansa catalana a les places del nostre barri des del mes de novembre de l'any passat. Els objectius del cicle són donar a conèixer la dansa catalana i portar-la al major nombre de places del barri. Concretament, el cicle ha passat per la plaça de la Farga, pel carrer Badal, per la plaça de Can Mantega, per la plaça de Màlaga, pel carrer Sant Medir, per la plaça d'Osca i pels jardins de l'Escola Lluís Vives. Com a cloenda del Cicle, el proper 4 d'abril, a les 10 de la nit es farà un gran acte a la plaça Corrades i Bosch amb la Cobla Municipal de Barcelona. Des de Trenc d'Alba felicitem en Lluís Calduch, el director de l'Esbart Ciutat Comtal, pel gran èxit obtingut.

La placa de la placa

Algunes plaques de la plaça de Sants, si us hi fixeu, estan fetes amb plaques que recorden les ma-

trícules dels cotxes. Concretament les trobareu a la cantonada amb can Pericay.

Tenim nou local

Després d'un any i onze mesos de vida, Trenc d'Alba, la teva revista, ja disposa de nou local. El tenim al carrer Olzinelles n° 30, seu del

Centre Social. Des d'aquestes pàgines donen les gràcies a l'Ateneu Popular de Sants que durant aquest temps ens ha cedit els seus locals.

Volem caminar per les voreres!

Un dels mals que més afecten els vianants degut a la circulació és el de l'aparcament dels cotxes a les voreres. I un dels llocs més afectats per aquest motiu és el carrer Alcolea, entre el carrer de Sant Antoni i la carretera de Sants. I el problema no tindria més importància si no fos pel cèntric que és aquest carrer en aquest lloc en concret. Quantes velles haurem d'atropellar perquè els cotxes deixin passar els vianants per on pertoca?

Avets al carrer

El passat 7 de gener es va celebrar un acte on els veïns van portar avets al carrer Blanco, cantonada al passatge Serra i Arola, i alhora, es va pintar un mural. L'acte va ser organitzat pel Centre Social i el mural fou pintat pels esplais **Olivera Rodona, Sant Medir, Espurna i Rierol**.

A Pobra de Lillet ja s'hi veuen

No es tracta de l'entranyable poblet que hi ha al capdamunt del Llobregat, no. És el carrer Pobra de Lillet, al costat del Sol de Baix, la cruïlla de l'Avinguda de Madrid i el Cinturó de Ronda, que ja compta amb l'enllumenat reglamentari. Fins fa poc només hi havia quatre bombetes ideals per als gats; ara és una altra cosa.

Plaça Joan Miró

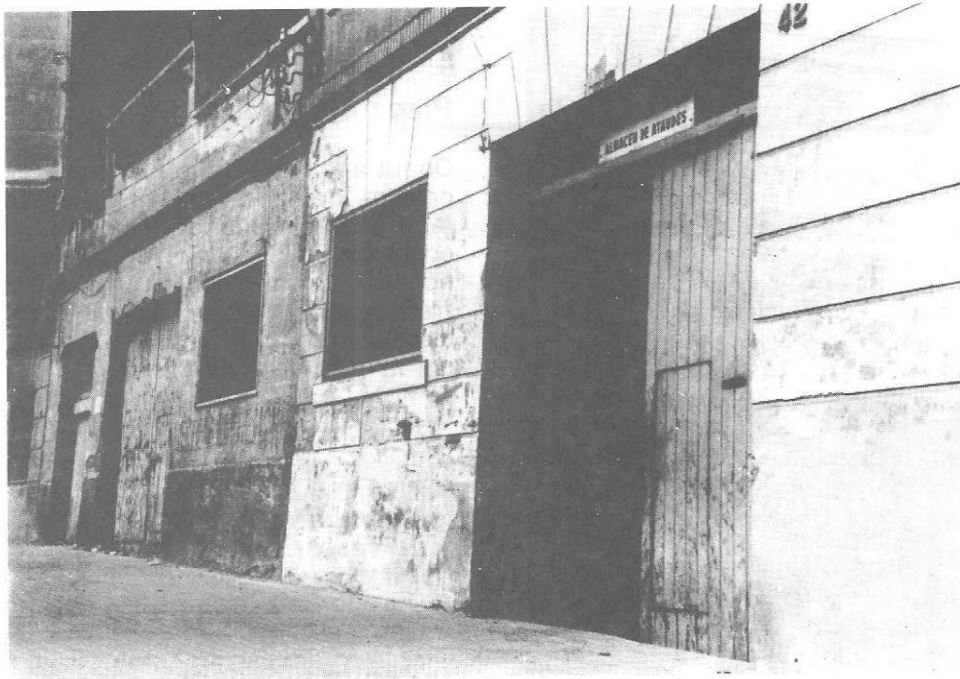
Degut a la mort del pintor més important de la nostra història, és molt possible que la plaça de l'Escorxador es denomini en un futur no molt llunyà, plaça de Joan Miró. L'autor de la «Dona i l'ocell» s'ho mereix. Trenc d'Alba se suma al dol per la mort de Joan Miró.

Ja tenim pipi-cans

Que què és això del pipi-can? No ho intuïu? Bé, es tracta, tal i com diu el seu nom, d'uns aparells que serveixen perquè els gossos facin les seves necessitats en un lloc digne, i perquè, de passada, no embrutin les voreres dels nostres carrers, que ja són prou bruts. I ara, ja tenim pipi-cans a Sants; en tenim al Sol de Baix, i molt properament en tindrem a la Fàbrica d'Olis. Ja ho sabeu, si teniu un gos, no teniu excusa per embrutar els carrers.

Més sobre la plaça Corrades i Bosch

Aquesta plaça hostafranquina s'està acabant. Si bé ja s'ha fet la inauguració oficial, els elements que encara li faltaven per enllestida en la seva totalitat ja hi són. O potser no, potser encara hi posaran alguna altra cosa, però vaja, el fet és que la plaça ja compta amb els arbres que li faltaven, i que a la xemeneia hi han posat una placa en homenatge al que va ser el fundador del barri d'Hostafrancs: Joan Corrades i Bosch.

Bonvehí, millor

Els veïns del carrer Bonvehí estan d'enhorabona. L'ajuntament ha decidit arreglar, en part, l'estat lamentable en què es trobava aquell carrer, aquell petit carrer que desemboca al carrer Bassegoda, prop de Coilblanc. Concretament, el que s'ha fet consisteix en l'assentament del paviment; no és un asfalt, però vaja, en alguna cosa hem millorat.

A cavall dels fidels difunts

Al nostre barri, a Carles III, prop de l'Avinguda Madrid, hi tenim també un magatzem a fora de l'usual. Per poc corrent, però imprescindible, ens hagués agradat recopilar algunes dades. No fou possible. Se'ns va tancar la porta amb allò de: «Vagin a la nostra

Central, al Nord»; «Donades les característiques del nostre negoci, no donem informació»; «Tenim 'prohibit', per ètica, parlar o fer publicitat sobre nosaltres»; «És de molt mal gust»; etc.

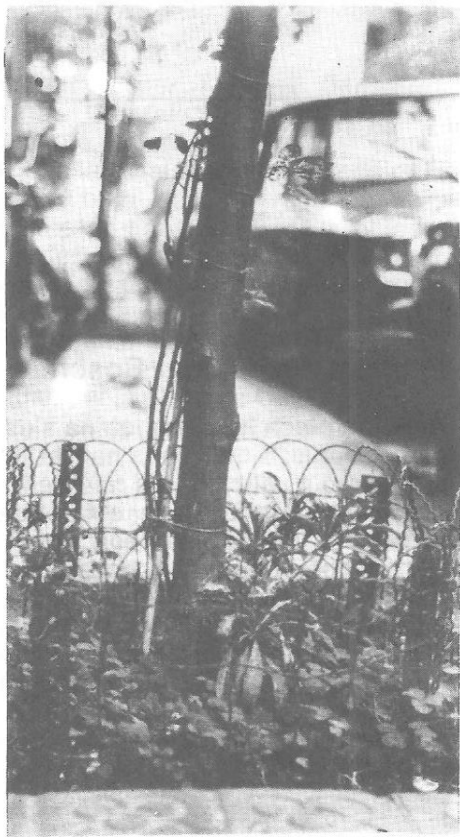
Sí, sí, és un magatzem de taüts.

Text: J.S.H.

Fotos: Meritxell Sendra

Arbres a la Noguera Pallaresa

No, tampoc es tracta del riu. Es tracta del carrer Noguera Pallaresa el que passa per sota de la plaça de la Farga, que ja compta amb arbres. Enhorabona veïns! La veritat és que els arbres són un dels pocs elements que encara ens fan anar pel carrer amb un somriure.

Podemos observar en la foto de la calle Witardo, frente al n° dos pequeños mini-jardines cobijados por sus respectivos árboles «callejeros». Aplaudimos la iniciativa de nuestro convecino en su tímido esfuerzo por romper el gris impersonal del asfalto con un poco de verde, de color, de vida.

Si todos hicieramos lo mismo, cada uno en su medida y posibilidades, aún a pesar de la piedra fría, el hierro y el cemento que la «Casa Gran» se empeña en meter en nuestras calles y plazas, el aspecto de nuestro Barrio y de nuestra Ciudad, sería mucho más placentero, amable y humano.

Repetimos: aplaudimos la feliz iniciativa y quisieramos, deseamos, que tuviera muchos, muchos, seguidores, tan feliz idea. Todos saldríamos ganando, incluso el Ayuntamiento. ¡Ánimo!

Texto: J.S.H.

Foto: Meritxell Sendra

Per on hem de passar?

Cada dia resulta més difícil circular o caminar pels nostres carrers. Ara es tracta d'un cas ben curiós, que no per això no ha de ser criticat: a la carretera de Sants, cantonada amb el carrer Watt en una distància d'un metre i mig et trobes amb un semàfor, una paperera i una bústia. Es pot saber per on punyetes hem de passar?

Text: Aleix Ferrater
Fotos: Meritxell Sendra

Amb el 13 han arribat moltes coses. És el primer número del nou any, és el primer número de la bimensualitat, és el primer número amb 32 pàgines (4 de noves), és el número que consolida les col·laboracions i, a més, ja tenim nou local de redacció. Per tot això, el 13 és per a nosaltres el número de la bona sort. A pocs dies de celebrar el nostre 2n aniversari (el 7 de març del '82 sortíem per primer cop), la nostra publicació ja no és un projecte carregat de bones intencions. Alguns no van creure en la nostra continuïtat... i ara com ara som ja una de les revistes més consolidades dels darrers anys de premsa local. El fet d'agafar-nos momentàniament a la bimensualitat no significa altra cosa que oficialitzar una realitat que era ben palesa: la d'haver publicat 13 números en 23 mesos. Ara bé, treballem aquesta bimensualitat tot preparant el salt definitiu a la mensualitat. Mentre, aquesta bimensualitat momentània ens permet de millorar més els continguts i sobretot ampliar el nombre de pàgines. Amb 28 fulls ens hem quedat petits. A partir d'avui Trenc d'Alba augmenta el nombre de pàgines i passa de 28 a 32. 4 pàgines més amb la incorporació de noves col·laboracions i la presentació de treballs creatius inèdits.

Aquests nous plantejaments ens han palesat una nova necessitat: la d'adquirir un nou local de redacció amb més condicions i on puguem treballar amb autèntica independència. És allò de renovar-se o morir. La nova redacció de Trenc d'Alba és ara al carer d'Olzinelles, 30, a l'edifici del Centre Social de Sants. No podem oblidar, però, la col·laboració de la gent que ens va veure néixer com a revista, l'Ateneu Popular de Sants. Al carrer Riego, dos anys després, no tenim més que bons amics.

L'equip de govern municipal ha aprovat el projecte de descentralització de la ciutat, el qual es veurà reflectit en una millora dels serveis i en més poder decisoris als districtes, entre altres coses. El fet d'apropar els òrgans de govern al ciutadà és totalment positiu. El projecte ha comportat una nova divisió dels districtes de la ciutat.

A l'hora de portar a terme la divisió dels districtes, l'ajuntament s'ha fixat, sobretot, en els números. És a dir, en la superfície i en el nombre d'habitants més adequat per aconseguir un cert equilibri.

En fer els límits entre els districtes s'han volgut agafar línies divisòries que fossin prou clarificadores. Potser els sentiments dels veïns no siguin tan clars. A Sants ens trobem amb un exemple en establir el nou límit del districte a l'Avinguda de Madrid. En l'enquesta realitzada, un 50% dels veïns de la franja compresa entre l'Avinguda de Madrid i Travessera de les Corts, van declarar la seva preferència per ser de Sants.

Una possibilitat era la de fer un «queixal» que respectés la zona dels veïns que preferien ser de Sants, que curiosament pertanyen a la zona més antiga. L'Ajuntament ha decidit i ha aplicat la seva relació superfície/habitants; per tant, de poc han valgut els sentiments d'aquests veïns.

Sens dubte, els districtes són una suma de barris, però el fet de deixar fomentar la vida de barri des de les associacions de veïns i entitats culturals no és suficient. Cal que des de l'ajuntament es faci una política clara de potenciació de barris, per tal d'enfortir la imatge dels propis barris, districtes i per tant de la ciutat.

TOTS:

Director:

Alfred Picó

Consell de redacció:

Manel Gómez

Eduard Castaño

Equip de Redacció:

Aleix Ferrater

M. Àngels López

Júlia Badal

Josep Martínez

Josep Simoncini

Meitxell Sendra

A. Hidalgo

Rosa M. Picó

Núria Martínez

Col·laboradors:

Sergi Doria

David Stardust

Paco Pinazo

Guzmán Álvarez

Enrique Molina

P.P.

Equip de fotografia:

Mertxell Sendra

Teresa Tarabal

Mercè Rovira

Redacció:

Olzinelles, 30

Tel. 331 10 07

Dipòsit legal:

B. 9486-82

Imprès a:

IBARS, C/ Sepúlveda, 171

TRENC D'ALBA no es fa necessàriament solidari de les opinions expressades pels seus col·laboradors.

Butlletí de Subscripció — DOMICILIACIÓ BANCÀRIA

Nom.....
Carrer.....
Població..... D.P.....
Telèfon..... Activitat.....

Vull rebre la revista TRENC D'ALBA a partir del número a través de la modalitat següent:

Subscripció normal (10 núms) 750 ptes. ☐

Subscripció de suport (id.) 1.500 ptes. ☐

Aportació voluntària (id.) _____ ptes. ☐

Signatura,

Els agrairé que amb càrrec al meu compte/llibreta, atenguin el rebut que els presentarà la revista «TRENC D'ALBA» (Alfred Picó o Manel Gómez).

Titular compte

Banc/Caixa.....

Agència.....

Nº compte/llibreta

Població..... Data.....

Signatura,

ENVIEU-LO A TRENC D'ALBA, C. Olzinelles, 30 B-14

6 El camp de Magòria, un camp per a qui?

Els terrenys de l'antiga estació de Magòria seran, en un futur no molt llunyà, d'utilitat esportiva. Concretament la Generalitat, l'actual propietària, hi pensa construir un camp de futbol i inaugurar-lo a finals de març o principis d'abril. Però per a qui serà el camp? La Generalitat diu que serà per al barri, encara que reconeix l'historial i la categoria de la U.E. de Sants. La resta dels clubs de Sants, però, també creuen tenir dret a usar-lo en les mateixes condicions que el Sants.

Però girem els ulls enrera. D'on prové el nom de Magòria? Prové d'una antiga riera que duia aquest nom i que neixia a la serra de Collserola. La riera baixava pels municipis de Sarrià i Les Corts, fent de límit entre els respectius termes municipals. Més avall entrava a Sants per on ara hi ha l'avinguda Infanta Carlota, baixava per Hostafrancs, molt a prop d'on ara hi ha l'estació Magòria, girava cap a la Zona Franca i desembocava al mar per Can Tunis. La riera, també seria per dividir els termes de Sants i Hostafrancs. Ni cal dir que la riera Magòria ha passat a la història amb la construcció de la ciutat damunt el seu cabdal.

Actualment tenim dos vestigis de l'antiga riera: el carrer Riera de Magòria, que uneix el carrer Gelabert i l'Infanta Carlota, i el carrer Magòria, un petit carreró sense sortida, que també dona a Infanta Carlota.

Per allà hi passava l'antiga riera Magòria, que ha donat nom a l'estació de temps de mercaderies. Als seus inicis l'estació era propietat de la desapareguda Companyia General dels Ferrocarrils Catalans, i va ser inaugurada el 1912. L'edifici va ser construït per l'arquitecte Josep Puig i Cadafalch. Els trens que hi arribaven procedien del Bages i el Berguedà —recordeu el carrilet de Berga?— comarques riques en mineria, especialment en carbó i potasses. Més endavant la Companyia General dels Ferrocarrils Catalans va passar a mans de Ferrocarrils Espanyols de Via Estreta, més coneguts com FEVE i de propietat estatal. Quan es va fer el traspàs, però, la nova propietat dels terrenys no va ser enregistrada. Posteriorment, els FEVE van ser traspasats a la Generalitat, més concretament als Ferrocarrils de la Generalitat.

El camp de futbol i els seus problemes

En un principi, la Generalitat va fer un projecte inicial, que incloïa la construcció d'un camp de futbol, tres poli-esportius i una piscina. Aquest projecte inicial ha quedat reduït, per ara, al camp de futbol. Sembla que els motius de la no construcció dels poli-esportius i la piscina són pressupostaris.

Hi ha un greu problema que ha fet que l'inici de les obres es retardés: pel mig de l'estació hi passen uns cables d'alta tensió que, evidentment, són molt perillosos per a la pràctica esportiva. Sembla ser que s'està arribant a un acord amb la companyia de l'electricitat perquè els cables passin a ser subterranis. Aquest ha estat el principal problema.

També hi ha hagut altres problemes. Per una banda, a l'estació hi resideixen unes famílies, entre elles alguns membres de la Guàrdia Civil, que hauran d'abandonar la seva actual residència. Per altra, alguns veïns de la zona, que fins ara tenien unes places d'aparcament llogades als terrenys de l'antiga estació, han estat «convidats» a buscar-se un altre lloc d'aparcament a causa de l'inici de les obres. També cal tenir en compte que els soterranis de l'estació els va llogar la Generalitat el juliol del 1981, a una empresa d'enderrocs. El contracte va ser signat per cinc anys, a canvi que l'empresa llogatera fes les obres oportunes per a restaurar les naus d'aquests magatzems. Les naus van ser llogades a l'empresa Derribos Martínez, S.A., i estaven en un estat força perillós. La potassa i altres materials que s'hi emmagatzemaven durant molts anys, havien malmès l'estructura de les instal·lacions ferroviàries. Existia el perill que la plataforma que s'aguantava amb un bosc de columnes de ciment armat, se n'anés a terra. De totes maneres, aquests problemes s'estan solucionant.

N'hi ha un altre, de «problema», que ha retardat la construcció i posterior inauguració del futur camp de Magòria: la proximitat de les eleccions autonòmiques, que se celebraran a finals d'abril.

Les obres

Les obres que en aquests moments s'estan duent a terme per part de la Direcció General d'Esports de la Generalitat són la construcció d'uns vestidors, l'assentament de la tribuna, tot i aprofitant part del sostre d'una de les antigues andanes, el drenatge del terreny de joc, l'enllumenat del camp i les grades. L'arquitecte de les obres és Francesc «Tito» Fàbregues, antic jugador internacional d'hoquei herba, l'actual Cap de la Secció Tècnica d'Equipaments de la Direcció General d'Esports.

De totes maneres, les obres que s'estan fent són de caràcter provisional, fins que l'ajuntament no doni el permís definitiu —pel mig hi ha un pla d'obres de circulació—.

Anem per parts, i comencem pel terreny de joc. Aquest serà de terra i no d'herba, degut a la gran quantitat de partits que es disputaran. El seu drenatge, segons ens ha informat el sr. Gilabert, de la Direcció General d'Esports, serà molt bo i s'hi podrà jugar en perfecte condicions, encara que plogui d'un dia per l'altre.

Les grades es poden dividir en dues parts: les de darrera les porteries i la lateral sota la tribuna. Hem de dir que la part del camp que donarà a la Gran Via no tindrà grades, per raons d'espai, ja que hi ha una franja de deu metres d'amplada que els Ferrocarrils de la Generalitat, que ja fa temps que han manifestat que no tenen cap interès a conservar aquests terrenys, volen conservar per qüestió dels enllaços de les vies subterrànies. Les grades de darrera les porteries seran d'una estructura metàl·lica, funcional i provisional, concretament de perfils metàl·lics de ferro galvanitzat. Les laterals al camp, seran construïdes sota una estructura de l'antiga estació. Seran de maons de formigó, d'una construcció molt senzilla. Per accedir-hi, els invàlids tindran una rampa. Els suports de les grades seran d'estructura galvanitzada, d'IPN 180, i de Grey 100. La base serà de panot, de solera de formigó, de llosa de formigó prefabricada i de llambordes TRIEFF.

La tribuna serà un antic sostre d'una de les estructures de l'estació. Es modelarà i adaptarà per no fer malbé l'estructura primitiva, arquitectònicament bella. El sostre de la tribuna, doncs, serà l'estructura primitiva, però restaurada, i els

seus suports seran de planxa metàl·lica amb aïllament i de vidre armat transparent.

Els vestidors són un element molt important. Concretament, n'hi haurà vuit, cada un d'ells per a un equip sencer. Comptaran amb 6 dutxes cada un i seran de totxo d'obra vista, de gres antilliscant, d'aplatat de gres i de sardinell. També hi haurà uns suports de fusta i unes reixes per a la ventilació. Cada vestidor tindrà els respectius bancs, lavabos, armariets, miralls, les esmentades sis dutxes, etc.

El camp també comptarà amb vestidors per als àrbitres, un bar, farmàcies, magatzems diversos i un enllumenat, tant interior com exterior, per poder-hi jugar en hores nocturnes.

La construcció global del camp, ens diu el senyor Gilabert, serà novedosa, funcional, però alhora, agradable. Exteriorment ens recordarà un d'aquells camps de futbol del nord d'Espanya, com el d'Atotxa, San Mamés, El Sardinero, el Molinón o el Carlos Tartierre.

Ah, el camp també tindrà un servei de megafonia. La seva capacitat serà d'unes 2.000 persones, i el presupost total de les obres puja a la xifra gens menyspreable de 65 milions de pessetes.

La gestió i l'administració

La futura administració i gestió del camp de futbol de Magòria serà de la Direcció General d'Esports, que depèn del Departament de Presidència de la Generalitat.

Remuntem-nos, però, un xic enrera i recordem els passos que s'han fet en aquest sentit: pel novembre del 1983 hi va haver una reunió entre una delegació dels clubs esportius del districte, el Consell de Districte amb el senyor Espinàs, i el senyor Escoda en representació de la Generalitat. En aquesta reunió es va decidir fer un qüestionari o instància on els clubs interessats, a més de posar les seves dades, exposarien els motius i intencions d'utilització de les instal·lacions. Més endavant es va fer una altra reunió per entregar a tots els clubs interessats l'esmentada instància. La sol·licitud va ser omplerta per una trentena de clubs.

Al camp de magòria, ens assegura el senyor Garriga de la Direcció General d'Esports, es pretén la promoció de l'esport en un barri mancat d'instal·lacions esportives; el camp ha de ser per al barri. L'administració serà, com ja hem dit, de la Direcció General d'Esports, i cada any es farà un contracte amb els clubs que demanin la utilització de les instal·lacions. Per la seva utilització i compaginació d'horaris es tindran en compte aspectes històrics, d'antiguitat, de prestigi i solera al barri. Evidentment, la Unió Esportiva de Sants s'emportarà la grossa.

Hi haurà uns cànon de lloguer del camp, que encara no s'han establert, però que el senyor Garriga ens ha assegurat que seran econòmicament assequibles. El camp de Magòria comptarà amb un director, que serà el senyor Escoda, que també es farà càrrec d'unes instal·lacions esportives que la Generalitat té a Sant Andreu del Palomar. Per la seva banda, la Generalitat es farà càrrec de la contractació d'uns empleats que vetllaran el camp i les instal·lacions.

La filosofia de la Generalitat és que l'entrada al camp sigui gratuïta, encara que el senyor Garriga ens ha assegurat que quan hi jugui el primer equip de la U.E. Sants, aquesta serà qui decidirà si es fa pagar entrada o no. Lògicament quan jugui el Sants es pagarà entrada.

El camp de Magòria estarà obert a tots els clubs de Sants, Hostafrancs i la Bordeta —potser també ara als de Montjuïc i Zona Franca—, encara que es tindran en compte les esmentades raons d'història, prestigi i antiguitat dins el barri.

Què opina la U.E. de Sants?

Com a principal beneficiària del futur camp de futbol de Magòria, hem cregut oportú posar-nos en contacte amb el club més prestigiós del nostre barri, la Unió Esportiva de Sants.

El seu president, en Joan Estrada i Clerch ens ha manifestat que aquest camp suposaria la culminació de molts esforços, no només de la U.E. de Sants, sinó de tot el barri.

Joan Estrada reconeix que ells compten amb un cert privilegi dins els clubs esportius del barri per la futura utilització del camp de fut-

bol, i que espera arribar a un acord amb els altres clubs, perquè reconeix l'existència d'una certa tibanter per aquest privilegi. De totes maneres, en Joan Estrada insisteix en arribar a un consens pel bé del barri, tant en aspectes de les futures relacions, com en aspectes més concrets, com els horaris d'entrenament dels clubs i dels partits, i el problema de les entrades.

En Joan Estrada es mostra molt il·lusionat amb el futur del seu club, i espera que en un futur no molt llunyà el seu equip de futbol recuperi, amb el nou camp, el prestigi que tenia fa uns anys dins de Barcelona, sobretot després de marxar a jugar al camp de Julià de Campmany, a Montjuïc. L'ascens de categoria o categories és un vell somni del president del Sants. Desitja amb molta il·lusió poder tornar a jugar amb

l'Horta, el Júpiter, l'Europa, el Sant Boi o el Barça amateur, els clubs que sempre han jugat amb el Sants, de tercera divisió. És la gran il·lusió d'en Joan Estrada i els seus 750 socis. Com ho farà? De moment, aconseguint un camp de futbol al barri, el primer del barri. S'aconseguiria un gran gol.

En Joan Estrada ens acomiada dient que espera que la Generalitat compleixi les promeses, i desitjant que el camp de Magòria sigui un camp pel bé del barri. Tant de bo.

I els altres clubs, què en pensen?

Els altres clubs esportius de Sants són els altres grans protagonistes del futur camp de Magòria. Ells, diem-ho d'entrada, no estan

d'acord amb els privilegis envers la U.E. de Sants. Ens hem posat en contacte amb un representant dels clubs modestos del barri que prefeix que no li publiquem el nom.

Ell és el president d'un club fundat fa més de 30 anys i que ens assegura que la Generalitat no coneix la realitat del barri, que la ignora; que aquests problemes els coneix millor l'ajuntament. El senyor J. afirma que al Sants li correspon un camp de futbol a l'Espanya Industrial, i es pregunta perquè la U.E. de Sants no ha pressionat per aconseguir el camp allà. Aquí, al camp de Magòria, hi han de jugar els equips de la zona, ens diu el senyor J., no el Sants que és de més amunt.

Malgrat tot, el nostre senyor J. ens assegura que si el Sants ve a jugar aquí com un equip més, no tindrem cap problema. Ara bé, si es comencen a fer privilegis, malament. Els clubs modestos també tenen els seus pressupostos, més modestos que els del Sants, però són pressupostos al cap i a la fi, són calers que s'han de cobrar. Per què només el Sants podrà fer pagar entrada? Els altres clubs no anem de barats pel món!

El senyor J. està descontent, tot i que reconeix que si algun club ha de pujar de categoria, ha de ser més potènciat, aquest ha de ser el Sants, i que ell i els altres clubs no estan enemistats amb ningú. Ens diu que, a part del Sants, hi ha tres clubs que haurien de ser els principals beneficiaris del camp de Magòria per raons de proximitat zonal i d'història futbolística, fortament arrelada al barri, que són el Dinàmic Batlló, l'Estrella de Magòria i el Bordeta. També reconeix que 30 clubs no poden jugar en un sol camp de futbol i si es té en compte que ara el districte s'ha fet més gran, enlloc de 30 seran 60, i vaja...

El que més empipa el senyor J. és el privilegi, el que es faci pagar entrada quan jugui el Sants. Ens pregunta, «i nosaltres, d'on hem de treure els diners?»

No hi ha resposta.

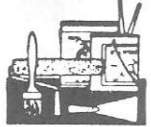
L'única que la pot donar és la Generalitat, la Direcció General d'Esports i el senyor Escoda, el pròxim director del camp de futbol de Magòria, un camp molt anhelat per tot el barri.

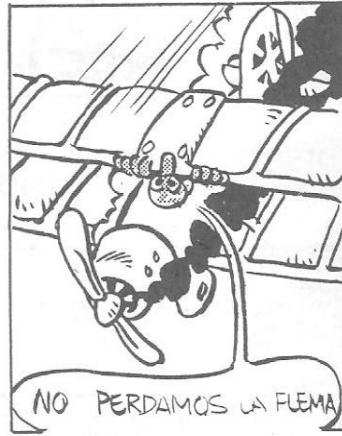
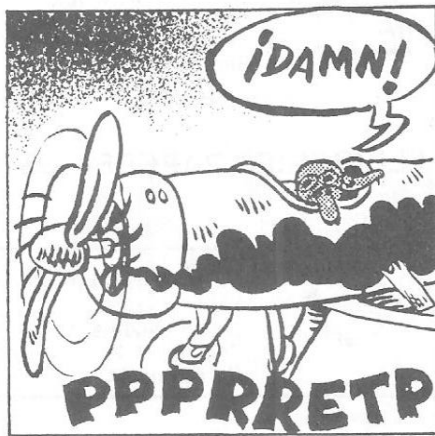
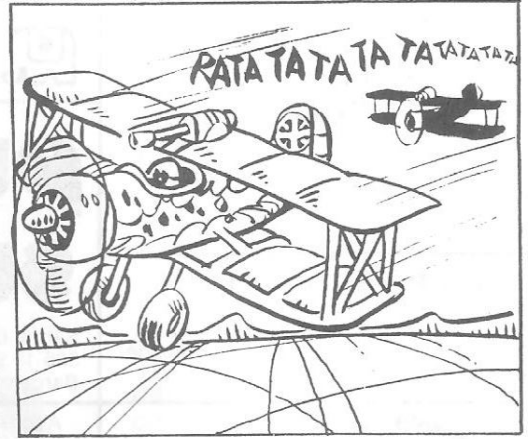
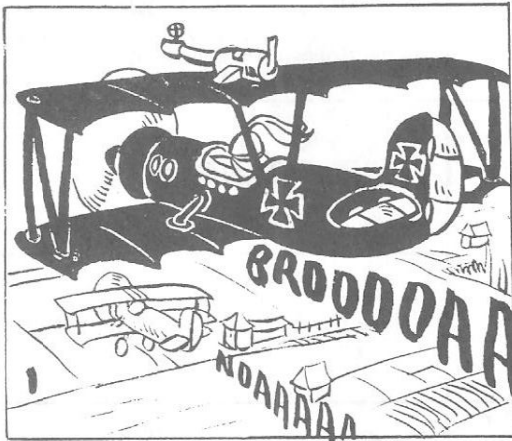
**Text: Aleix Ferrater
Fotos: Meritxell Sendra**

ALIMENTACIÓ

DECORACIÓ

FARMÀCIES

TOCINERIAS A. Figueras Tocinerías A. Figueras Productos selectos. Matanza diaria. Elaboración propia. Mdo. Berlin/Numancia. Pda. 6. Tel. 322 19 18	TERMOPARKET La última novedad en parket. Galileo, 46, Tel. 339 55 66.	A. SALTÓ VALLES Avenida Madrid, 222. Vallespir, 103 (Plaza del Centro). Tel. 339 63 32. Barcelona, 14
EL CELLER DE GELIDA Vallespir, 65. Tel. 3339 26 41. Antoni Falgueras Membre de l'Acadèmia Tastavins St. Humbert.	prat suñol Llistes de Noces. Cortinatges. Persianes. Sants, 66 325 19 92, 325 16 50 Barcelona 14.	GRANGES Xocolateria-Creperie Vallespir 81-85.
Tocineria de Sordi Estival CARRER RIEGO, 17 TEL. 224 80 06 BARCELONA (SANTS)	Andrés Giménez Martín. DNI 36.870.330 Pintor-Decorador. San Juan, 25 Tel. 662 06 01. GAVÀ (Barcelona). 	 Xocolateria. Especialitat en 80 creps c/ Alcolea, 90 Tel. 339 42 66 Barcelona, 14.
 ...menjar un bon formatge i beure una copa de bon vi. c/ Alcolea, 83 Tel. 330 00 75 Barcelona 14.	 Moianès, 50 Barcelona 14 Tel. 325 56 46	 Papeleria SOLER Santa Catalina, 19 Tel. 339 76 75 Barcelona 14
AUDIOVISUALS	 ZAFIRO-3 c/ Sants; 387. Barcelona, 14. Tel. 333 59 62	INSTAL·LACIONS
 c/ Cruz Cubierta, 128. Tel. 325 24 24.	bahia 34 anys fent ballar. Sala de Ball Olzinelles, 31 (Sants). Tel. 421 77 10	CASAIS Fontaneria. Electricidad. Instalaciones. Reparaciones. Agua. Gas. Electricidad. Roger, 12. Tels. 240 61 62, 334 64 58 Barcelona, 28
 Servei a domicili de Reparació TV al dia. c/ Moianès, 59. Tel. 223 36 70.	ENSENYAMENT	MÚSICA
 IMATGES a l'abast fotografia i cinema callao, 4 - mercat d'hostafrancs tel. 325 51 68 - barcelona, 14	COL·LEGI MODECLAR Deliniació, FP 1-FP 2, homologat amb inclusió de càlcul d'armadures i estudi d'utilitatges amb ordinadors. OM. 30-5-78.	GESTI música Galileo, 11-13 Barcelona 28.
CONFECCIONS	AUTO ESCOLA SANTS consell de cent, 19, esol.-2ª metro: HOSTAFRANC (LINEA 1) - bus: 56 - 57 barcelona (14) - tel- 223-71-23	OBJECTES DE REGAL
IRIS Sastreteria Confeccions Camiseria Gèneres de Punt. Creu Coberta, 112. Tel. 243 27 44.	Una escola de teatre: c/ Alcolea 111 baixos 2 Barcelona 14.	R. Pallarès RELLOTGERIA I JOIERIA EXPOSICIO ARTICLES REGAL S. Antoni, 2 i 6 / Tel. 223 37 93 / Barcelona (14)

QUADERN DE PARTICIPACIÓ

(pp.11,12,21,22)

las bases y la OTAN

Hace ya tiempo que estalló la guerra por la paz en el estado español. Para ser exactos, desde el momento en que empezó a insinuarse la incorporación a la Alianza Atlántica. De ahí surgió un vigoroso movimiento popular contra el militarismo, las bases y la OTAN.

Este movimiento popular en favor de la paz y contra la OTAN ha ido adquiriendo en los últimos tiempos un peso social más que considerable. La subida del PSOE al Gobierno no lo ha frenado; antes al contrario, parece haberlo avivado todavía más.

Es en este marco en que no nos parece ocioso volver a insistir en el porqué de nuestra oposición a la OTAN:

- porque estamos a favor de la paz y la libertad.
- porque nos oponemos a la carrera armamentista y a la militarización de la sociedad y la vida cotidiana.

— porque nos oponemos a la nuclearización de nuestro país.

— porque nos oponemos a la política de bloques.

— porque queremos vivir una vida dignamente civil, de pueblo que no quiere vivir permanentemente bajo la amenaza de una guerra.

— porque no queremos que nuestra juventud sea carne de cañón de guerra alguna.

— porque queremos que nuestro trabajo y nuestros recursos se dediquen a satisfacer las necesidades de los hombres y mujeres de este país y no a la producción de violencia, dolor y muerte.

— porque decisiones de este calibre no se pueden tomar a espaldas de los ciudadanos de este país.

No ignoramos que a pesar de mantenernos al margen de la OTAN, podemos encontrarnos implicados en un conflicto entre las grandes potencias, sobretudo mientras siga vigente el actual tratado bilateral con los EE.UU., el cual hay que luchar por cancelar. A pesar de ello, si nos encontramos en un conflicto, seremos víctimas, pero nos negamos a ser agresores. No aceptamos, pues, como mal menor el tratado bilateral con USA y la existencia de bases norteamericanas en el territorio del estado español.

Han sido muchas las movilizaciones populares en contra de la OTAN y las bases, en el conjunto del estado español; marchas sobre Torrejón, movilizaciones frente a las bases de Rota y Morón (Andalucía), Zaragoza y las Bardenas (Navarra), así como diversas manifestaciones en el resto. Por otro lado, el creciente movimiento que ha suscitado en Europa Occidental la instalación de los misiles norteamericanos en su suelo, ha contribuido también a aumentar la sensibilidad y la amplitud de nuestro movimiento.

Por nuestra parte, como Comité anti-OTAN de Sants, creemos que nuestro trabajo ha de ser principalmente el de difundir en el barrio lo que significa y puede significar la OTAN y el mantenimiento del estado español en esta organización. Es importante que los vecinos y vecinas del barrio tomen conciencia de la gravedad de este problema. Es necesario que todos participemos activamente en las movilizaciones de protesta contra una imposición militarista de nuestra sociedad que nos hace co-responsables de una carrera armamentista y entonces participantes de una política de bloques que, cada día más, atenta contra las libertades de los pueblos.

Es por eso que estamos llevando en el barrio una serie de actividades abiertas que queremos que, de alguna manera, incidan en la creación de una conciencia colectiva que es muy necesaria para fomentar la paz.

A la vez que insistimos en nuestro trabajo en el barrio, también vemos importante no quedarnos estancados aquí. Por eso nos coordinamos con otros grupos que integran junto con nosotros la Campaña por el Desarme y la Desnuclearización total, y con ellos organizamos otros actos con el fin de unir fuerzas.

Nos despedimos de vosotros esperando que algún miércoles de estos a las ocho de la tarde aparezca alguna cara nueva por el Comité anti-OTAN (Centro Social de Sants, carrer Olzinelles 30).

Animaos en la lucha contra la OTAN. Vuestra voz y vuestro silencio son decisivos.

Comité anti-OTAN de Sants

LES DONES DECIDIM

L'avortament és una realitat; cada any a tot el món es realitzen de 30 a 50 milions d'avortaments, la meitat, aproximadament, són il·legals. A l'estat espanyol es condemna amb duresa l'avortament; tant a les dones que avorten com a aquells qui hi col·laboren. Tot i així, moltes dones avorten per interrompre un embaràs no desitjat.

És molt difícil parlar de xifres concretes ja que la majoria d'avortaments es realitzen en la clandestinitat. Hi ha un càlcul aproximat de 300.000 avortaments clandestins a l'any a l'estat espanyol, sense tenir en compte els que es porten a terme a l'estranger.

En l'avortament, com en tants altres aspectes de la nostra societat, hi ha una clara discriminació segons els medis econòmics de què es disposi. Les dones amb prou medis econòmics es posen en mans de clíniques privades, sense cap tipus de perill per a les seves vides; a les dones de la classe treballadora, però, sense medis econòmics, no els queda altre remei que confiar en qualsevol solució i posar en perill la seva vida. Aquesta realitat és negada pel govern, la dreta, l'església i la classe mèdica, donant-se suport en un poder judicial que s'encarrega de declarar culpables i castigar les dones que utilitzen el dret a l'avortament. Tots ells mantenen una ideologia patriarcal, classista i reaccionària que justifica i dona suport a l'opressió de les dones.

La modificació del Codi Penal que ha promogut el govern del PSOE i que incorpora la despenalització de l'avortament en tres supòsits (perill per a la mare, malformació del fetus o violació), no satisfà la necessitat de les dones. Amb aquesta modificació de la Llei, només es beneficiaria, aproximadament, un 3% de les dones que avorten anualment a l'estat espanyol. Per altra banda, aquesta llei no deixa en mans de les dones el dret a interrompre llur embaràs, sinó que supedita la decisió als metges. I, a més, no s'evita que continuïn essent condemnades dones que han avortat, com passa amb les sentències del judici de Bilbao, la detenció del metge de València, etc.

La raó de l'avortament és molt senzilla: quedem embarassades sense desitjar-ho. Hi ha gent que diu que només queda embarassada aquella que no hi posa els mètodes per evitar-ho. Nosaltres pensem que aquesta societat posa els medis per exactament el contrari, per

a quedar embarassades sense triar-ho nosaltres. Hi ha tres condicions fonamentals que afavoreixen el fet que hi hagi mils i mils d'embarassos no desitjats, la qual cosa porta a que hi hagi milers i milers d'avortaments provocats.

Un dels pilars fonamentals que dona suport en aquesta societat és la missió de les dones: esdevenir mares per a perpetuar l'espècie. A la pràctica no es reconeix ni s'accepta que la capacitat de reproducció sigui una elecció personal: tenir fills és una imposició.

Una de les opressions més fortes que sofrem les dones és la imposició d'un model sexual basat en la satisfacció dels homes i la reproducció. La societat patriarcal ens ha negat el coneixement del nostre propi cos, el dret al nostre propi plaer sexual. La penetració no és l'única manera d'obtenir plaer per a les dones, però hem de tenir en compte que sí que és l'única que ens pot portar a un embaràs no desitjat i, per tant, a un part no desitjat o un avortament.

Si els sistemes anticonceptius estiguessin a l'abast de tothom, el nombre d'avortaments disminuiria, encara que sempre hi ha un marge de fallada; a l'estat espanyol, fins fa dos anys, aproximadament, tant la informació com la venda d'anticonceptius estava penalitzada. Actualment els anticonceptius estan despenalitzats, però són ben pocs —per no dir cap— els medis que s'han posat perquè la informació i els diners arribin i estiguin a l'abast de totes les dones. A més, no s'aconsegueixen per la Seguretat Social i el preu d'alguns d'ells no és assequible a totes les dones. I aquest no és l'únic problema dels anticonceptius; hi ha una realitat ben clara: els anticonceptius els prenen les dones, només, i això és així perquè la investigació i la ciència corresponen a criteris masculistes.

El nostre cos és nostre i tenim dret a utilitzar-lo com millor creiem; creiem que l'avortament és un dret de totes les dones i pensem que cal seguir lluitant per aconseguir, a l'estat espanyol, un avortament:

- en què la decisió sigui únicament de les dones.
- lliure i sense cap tipus de limitació.
- gratuït per a totes les dones i a càrrec de la Seguretat Social.
- controlat per les dones i les organitzacions feministes.

Les dones no desitgem, de cap de les manes, l'angúnia d'avortar; l'avortament és l'últim recurs i ha d'ésser garantitzat legalment per tal que puguem gaudir plenament del nostre cos.

Per tot això lluitem per les dones des de fa uns quants anys. Durant el mes d'octubre de l'any passat, més de 100.000 persones vam sortir al carrer. El desembre, la Coordinadora pel Dret a l'Avortament va plantejar una nova campanya amb el lema «No més judicis per avortament».

D'aquí en endavant caldrà que seguim mostrant, amb la nostra lluita, que no estem disposades a admetre que se segueixi posant gent a la presó per exercir els nostres drets.

Casal de la Dona

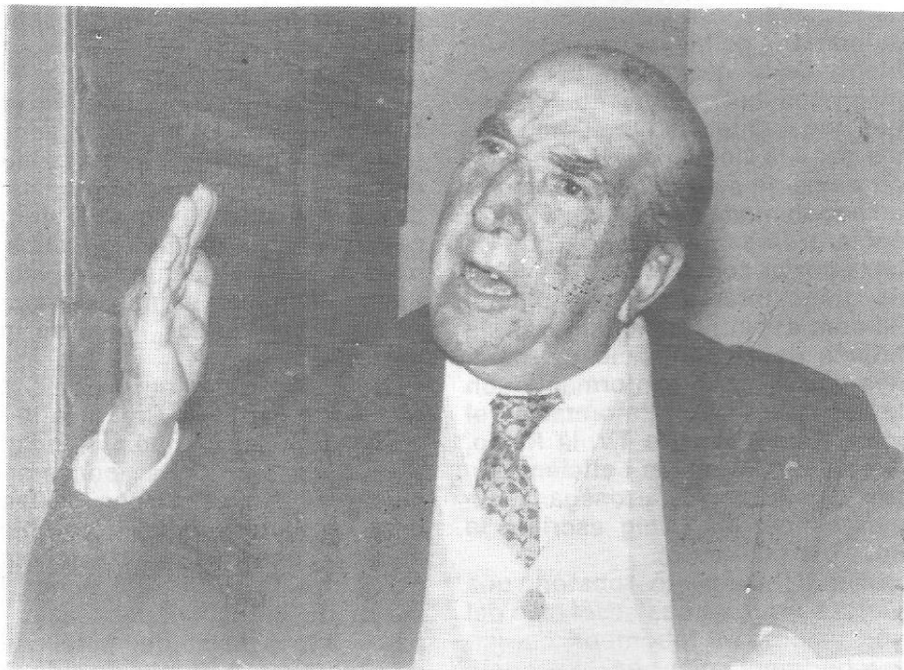
Un jove de vuitanta anys

Diu ell que és un ciutadà del món, sense filiació política «a la moda» però sí amb conviccions i idees.

Diu que és un pensador actiu, sincer. La seva filosofia de viure és la de no fer mal, però també procurar que no n'hi facin a ell.

És un home d'alçada mitjana. No representa els seus vuitanta anys i, malgrat el bas-tó, es mou amb pausada lleugeresa. Té idees clares i les expressa fluidament, la seva parla és una font inesgotable d'idees i conceptes, d'anècdotes, de vivències.

Ha fet moltes coses, des de córrer en bicicleta, fundar clubs esportius, fundar revistes, estar a punt de construir, ell, el Palau d'Esports de Barcelona l'any 1929, viure refugiat al Brasil, fundar un partit polític, guanyar diners, i fins i tot escriure, i lluita per la Pau.

L'assentada d'avui és amb un home nascut al carrer de Sants i que encara té arrels familiars dins del Barri, que es mou pel Barri.

Va estrenar un obra teatral amb polèmica: «CRÍMENES LEGALES»; col·laborador de diferents revistes; ha escrit últimament un llibre d'assaig: «LOS ESTADOS UNIDOS DE LA TIERRA, SIN FRONTERAS».

És un home d'esperit jove, valent, no té «pèls a la llengua», i diu el que pensa i sent sense por. Quan ja quasi ha arribat a la cimera dela seva vida —i altres de molt més «joves» viuen tranquil·lament de la seva renteta o «retiro»—, ell encara lluita, parla i escriu, i vol fer lluitar els altres per un nom, per un fet poc estimat avui: la Pau.

Nosaltres solament ens limitem a exposar les seves paraules. Perquè és el lector el que ha de formar la seva pròpia opinió i criteri, nosaltres solament som un vehicle d'expressió independent i imparcial,

però sempre respectuosos amb totes les opinions i criteris.

Comencen l'assentada amb el Sr. D. Antoni Tous Marcet.

— Sr. Tous, on va néixer vostè?

— Al nº 122 del carrer de Sants, el mil nou-cents tres, i vaig anar al col·legi Pasqual Lluc, del carrer Vall. Vaig anar poc temps, el primari només. Tot el que he après ha estat per mi mateix. Per això em considero un autodidacta de la vida. Sempre he estat un rebel, per això em vaig dedicar des de molt jove al comerç, començant des de baix, fent la venda domiciliària —porta per porta—, en comptes d'acollir-me als negocis i ajuda del meu pare.

Sempre he estat —d'una manera o una altra— vinculat a Sants, ja que a més de passar tota la joventut, tots els Tous de Sants, que jo sàpiga, són de la família.

— Vostè és autor teatral, el 29 de maig de 1971, vostè va estrenar una

obra a la «Sala Villarroel», i el 1983 publica un llibre o assaig en el qual deixa «caure» la possibilitat que el premi Nobel de literatura Miguel Àngel Asturias li hagués plagiat idees i conceptes de la seva obra teatral, en què es basa vostè per a tal afirmació?

— Sí. En el món del pensament i de la literatura és difícil i complex provar els plagis. Jo no puc dir que el que diu el Sr. Miguel Àngel Asturias no sigui una coincidència, però el que sí que puc afirmar és que la meua obra va ser presentada «públicament» l'any 1968 al «Concurs d'obres de teatre» de Sitges, i dos anys després el 27 de setembre de 1970, el Sr. D. Miguel Àngel Asturias, va escriure un article a un diari de Barcelona en el qual exposava el tema i conceptes de la meua obra. És més, quan vaig estrenar al Teatre Villarroel vaig fer posar als programes de mà: «Que el premi Nobel de Literatura refrendava públicament el tema principal de l'obra». I li vaig enviar per si tenia alguna objecció o ho considerava improcedent. No vaig rebre resposta.

— Quan va descobrir vostè la seva vocació literària i filosòfica?

— De jove. Ja vaig editar una revista «El Ciclisme», a Sants, ja que també vaig ser, amb Ramon Torras (e.p.d), fundador de la «Unió Esportiva de Sants». El ciclisme va ser la meua afecció esportiva, i vaig córrer i guanyar premis, i carreres a l'antic velòdrom del «Cubell», fins que vaig tenir un accident greu de moto i ja no vaig poder prendre part activa en el ciclisme.

Anys després vaig fundar una revista anti-militarista i pacifista: «El Quixot», van sortir pocs números, però és on vaig començar a exposar les meves idees sobre la Pau. Sempre m'ha agradat llegir i estudiar les coses.

— Així es considera vostè un «pacifista» i un «anti-militarista»?

— Sí. Quan vaig tornar del Brasil em vaig dedicar als negocis. Quan va esclatar la guerra civil, i veient que aquesta vegada no m'escapava d'agafar el fusell —jo era de la quinta del 24 i cada vegada cridaven per anar al front gent més jove i més vella— em vaig fer voluntari, com a xòfer, a automobilisme, per no haver d'anar a tirar trets.

— Què li va semblar la guerra civil?

— Una salvatjada. Ací va passar una cosa, que als republicans els van donar un «jogueta» que no sabien com fer anar. Els va caure la República sense esperar-ho, no es-

taven preparats i van haver d'improvisar. Els de la FAI, els comunistes, i l'esquerra extremista més valenta, van desbordar els polítics i governs del moment, i això es va convertir en un caos. I a l'estranger, nacions com França i Anglaterra van tenir por d'una sovietització o una anarquitització d'Espanya i van deixar que ací se les apanyessin com puguessin i li van fer el boicot al Govern. I així van passar les coses que van passar.

— Què opina vostè sobre la democràcia?

— En la meua joventut vam fundar un partit polític, el «Partido de Soberania Popular Directa». I entre altres coses del seu ideari exposàvem, per exemple, que en assumptes com en el suport d'una amenaça de guerra es posaria a la consideració del poble mitjançant un plebiscit, la conveniència o no de fer la guerra. Perquè una cosa així és tan important que la seva decisió no pot ser presa per un sol home, o per un o uns partits polítics. Jo crec en la democràcia de la intel·ligència i del respecte mutu. Però no en el sistema d'un home un vot. Crec més en el dirigent, digui-li Dictador o com vulgui vostè, que sigui cult, intel·ligent, noble, desinteressat, sincer, que no en tots els rotllos parlamentaris i de partits. La gent no creu en la llibertat, se la pren a la «chungu»; la gent necessita mà dura, que la dirigeixin. La gent no sap el que és llibertat, no sap que la llibertat d'un s'acaba en el punt on comença la llibertat dels altres. I això no ho comprenen, i com no ho comprenen no podem arriscar-nos a que la gent sense formació cultural, sense coneixement polític, sense criteri propi, se la deixi votar i regalar els seus vots a la idea o partit que més propaganda faci o que «regali» més coses, segons la «guapesa» dels candidats o segons el «temps» o l'«humor» del moment.

— És partidari de la pena de mort?

— No. Hi ha altres sistemes per apartar de la societat els elements discordants o perillosos. Il·les, llocs inhòspits per a fer-los productius, obres d'interès social, etc.

— Té vostè por a la mort?

— No me'n feia de jove, ara que tinc ja vuitanta anys, i que he viscut tot el que volia viure, encara menys.

— És partidari de l'energia nuclear?

— Sí. Sempre que sigui per a fins pacífics la trobo força interessant. I crec que amb les degudes mides de seguretat, i a mida que avanci la

tecnologia, pot ser entre altres com l'energia eòlica, solar, etc., una important font d'energia per al futur.

— Per què vostè en la seva obra de teatre «Crímenes legales» ataca els mitjans de comunicació i informació del món?

— Perquè els mitjans de comunicació i informació del món estan corromputs. Agafi vostè qualsevol diari, vegi qualsevol programa de televisió, tot són notícies dolentes, tot és informació amanida. Res més, es parla de guerres i violència, així ens van preparant psicològicament per a la guerra i la violència. Inclús quan es parla de «Pau» és d'una forma utòpica, escèptica i manipulada.

La indústria de la Guerra amb la indústria de la Informació, per a omplir-se les butxaques, no fan res més que mentalitzar-nos i preparar-nos per a la violència. Els diaris estan plens de sang. I la gent està ja tan acostumada a la tensió, a la violència, a la sang, a la por, que es deixa portar com bens per on volen els grans interessos dels diners. Tal com estan i funcionen avui els mitjans de comunicació del món, més que mitjans d'informació són de des-informació i deformació del poble. La Premsa, la TV, la Ràdio, són el gran còmplice i eficient ajudant dels mals que arrosega la Humanitat, per això vaig escriure la meua obra de teatre.

Un fet de sang, un robatori, una guerra salvatge a qualsevol racó del món tenen més rebombori que un descobriment científic, l'aparició d'un llibre, o la mort d'un artista famós. Els mitjans d'informació no fan res més que preparar la gent per a la guerra i col·laborar en l'esperit bèl·lic de la Humanitat.

— Vostè parla de formar un «Exèrcit Mundial de la Pau», com pensa fer-ho?

— Amb paraules no es va a cap lloc. Cal mentalitzar el món, i en especial la joventut per aquesta tasca. Cal ser valents. Units tots, els sindicats del món, les forces treballadores, i crear una força d'oposició real a tot el que sigui indústria d'armament — siguin tancs o siguin botons d'uniformes — que impedeixi el manteniment i la creació de tot el seu aparell bèl·lic.

Les manifestacions per la Pau, el desarmament, etc., no obliguen a res, i la majoria de vegades no passen de manifestacions «folkloriques», que ningú no en fa cas, això quan no estan polititzades o mogudes per altres interessos que no tenen res a veure amb la Pau. Jo parlo

sempre de crear un Exèrcit d'oposició real a tot nivell del que representi guerra o violència.

— Com va fer Gandhi, a l'Índia?

— No, en Gandhi va fer una cosa. Jo parlo d'un Moviment No Violent, però sí coaccionant. No d'estirar-se davant dels tancs, sinó evitar que arribin a fer-se. Per això és necessària la col·laboració dels sindicats i dels treballadors, en especial els que estan vinculats a les indústries militars i bèl·liques. Amb una tàctica de «sabotatge» i boicot actiu, no violent, però real a tot el que representi violència — els mitjans de comunicació entre ells —, fins arribar a reconvertir tota la indústria de guerra en indústries de pau i benestar.

— Què pensa vostè del suïcidi?

— Considero que és una circumstància individual lògica i acceptable. Crec que el ser humà és lliure de donar per acabada la seva estada al món quan li agradi i cregui convenient. És un dret que els animals no tenen, i ja que per a néixer no ens demanen permís, per a morir crec que tampoc l'hem de menester.

— És partidari de l'eutanàsia?

— En sóc partidari. Crec que hi ha circumstàncies en què prolongar la vida d'un ser humà, condemnat sense remei ni esperança, és llastimós, i antihumà. Inclús econòmicament i socialment seria recomanable que la Humanitat donés llibertat de morir — i descansar en pau — a tant malalt que pateix sense esperança, a formes de vida que sols tenen l'aparença — i a vegades ni això —, d'humans. És un problema que sols una posició hipòcrita de la gent manté, perquè mentre s'escandalitzen per a lliberar un malalt incurable que pateix, no tenim mandra de fer guerres, i matar indiscriminadament per la fam, la ignorància i l'egoisme de grans grups humans sencers.

— Què opina de l'avortament?

— Bé, considero que és un problema de llibertat personal. Clar que sempre dins d'unes circumstàncies, com per exemple quan se sap que el que va a néixer serà un ser anormal o tarat. Però més que l'avortament, jo abogo i prefereixo els sistemes de prevenció de l'embaràs. Una planificació pensada de la procreació, una selecció de la parella amb orientació científica genètica i realitat social.

— Quina solució veu vostè per la situació social i econòmica del món d'avui?

— Mentre es prenen altres mides més profundes la solució del problema social del món seria en un «comunisme-capitalista». En un règim econòmic de cooperativisme en què l'«amo» no deixi de ser amo, i que l'obrer, d'acord amb el seu interès i treball, participi realment en els beneficis que doni l'empresa on treballa. En una nivellació dels beneficis, en un règim de cooperativisme sense engany ni trampes per cap de les parts.

— Vostè ha estat «amo», ha posat en pràctica aquest «comunisme-capitalisme» en algun dels seus negocis?

— No, però tinc amics que ho han posat en pràctica amb resultats magnífics per a tots.

— Vostè què es considera; un escriptor-pensador o un pensador que escriu?

— Un pensador que escriu el que sent i pensa.

— Quina solució donaria vostè per la pau i benestar del món?

— L'abolició total de la moneda, del diner. Sí, no es pensi que jo estic boig. Les guerres es fan sempre per motius econòmics, la Humanitat pateix fam, malalties i ignorància per culpa de l'egoisme dels que tenen els diners, digui'ls vostè particulars o nacions. Si abolíssim el diner s'acabarien les guerres. Sembla que no pugui ser, però és l'única solució. Això sí, es prendrien mides d'intercanvi de matèries i productes i es posaria en vigor una llibreta-treball en què mitjançant la seva presentació el ciutadà, d'acord amb el seu treball pogués tenir tot quan necessités i tingués cobert el metge, la casa, el col·legi, els estudis, les vacances, etc., etc.

S'establirien unes mides d'intercanvi econòmic segons les necessitats dels països, en què les matèries que a un li sobressin anessin a parar als més deficitaris. A una racionalització de les necessitats de cada nació, segons les seves circumstàncies i característiques particulars, etc. Si s'abolís el diner i la «moneda» en ús fos el treball de cada un, no hi hauria aturats, no tancarrien les indústries, no hi hauria vagues. És una teoria molt factible, i jo la tinc molt estudiada i molt rumiada.

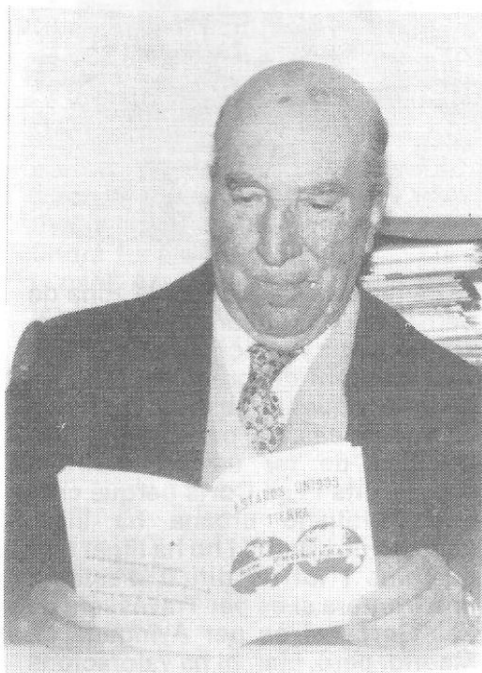
Tot depèn de la col·laboració de la gent. Els diners tenen asfixiada la Humanitat. Tot es fa per diners, pe-

rò si ho poguéssim tenir tot sense el diner, aleshores, per a què voldriem els diners? Jo sols demano i proposo coses possibles, sols falta que la gent, els governs, vulguin fer-ho.

Una altra cosa que separa la Humanitat i que fa que no ens entenguem és la barrera de l'idioma. És a tot punt necessari posar un idioma comú a tota la Humanitat. Ja tenim l'esperanto, o el vell llatí. L'Església Catòlica de Roma té com idioma «oficial» el llatí, gràcies a això tots els que pertanyen a ella s'entenen. Si el llatí o l'esperanto s'ensenyessin com una assignatura més als col·legis, tothom de tot el món, a part de la seva parla, es podria comunicar, canviar experiències, idees, entendre's i mantenir diàleg. Jo des d'ací demano que es posi aquesta mida en marxa tan aviat com sigui possible, serà el primer pas per a entendre's tots els homes del món.

— És vostè supersticiós?

— No.

— Creu vostè en Deu?

— No. He analitzat durant la meua llarga vida l'existència de Déu, i he arribat a la conclusió personal que és un mite, del qual viuen totes les religions.

— Què opina vostè sobre les religions?

— Que totes són bones, els dolents som els homes. De totes formes la gent és ignorant i la religió li és un fre. El fa «portar-se bé», i és una forma de tenir-lo subjecte i dominat. A més d'una forma molt rendible moltes vegades.

— Creu vostè en la predestinació?

— Crec en el Destí de les persones. Cada persona neix amb el seu destí i sols fem el que podem, no el que volem. El Destí el podem modificar una mica, segons les circumstàncies, però no alterar-lo definitivament. El savi, l'artista, neixen, no es fan.

— Què li hagués agradat ser, si en néixer hagués pogut elegir?

— Enginyer o químic.

— El seu «hobby» preferit?

— Els escacs.

— Quin llibre està llegint ara?

— «Como vivir mejor. (Elegir su Vida. Elegir su muerte)», del Dr. Cristian Barnard.

— Esports preferits?

— Tots. Practicar l'esport és fer salut. Tinc predilecció pel ciclisme, encara que no puc practicar-lo des que vaig tenir un accident de moto greu, fa molt anys.

— El seu color preferit?

— Tots m'agraden.

— Li agraden els animals?

— Sí. En especial els gossos. Tota la vida, menys ara, he tingut gossos.

— Què li agrada més, el mar o la muntanya?

— Les dues coses.

— Algun signe del Zodíac?

— Tots m'agraden.

— Què pensa vostè de la joventut d'avui?

— Que no sap on va. I és culpa d'ells, perquè no volen trencar-se el cap, no volen escalfar-se el magí. Ho volen tot fet. Tenen moltes més facilitats que teníem nosaltres, i no saben ni volen aprofitar-les. Res més pensen en el ball, el futbol, les drogues, el luxe, etc. No tenen consciència del present i no els importa el futur, sols volen viure el millor possible sense esforç ni responsabilitats.

Tot això i molt més és el que ens diu el Sr. Antoni Tous Marcet. I està disposat a donar quantes informacions, dades i respostes li siguin demanades, per aclarir i explicar tots els punts de les seves idees. Sols cal escriure-li a l'Hostal Riera, Lloret de Mar (Girona).

És més, en la seva lluita per la Pau i la Humanitat, s'ofereix a enviar a tothom que li demani **GRATUÏTAMENT**, un exemplar del seu llibre **Los Estados Unidos de la Tierra, sin fronteras**. Repetim, sols cal escriure demanant-ho, res més.

Text: A. Hidalgo
Fotos: Meritxell Sendra

Descentralització i nous districtes

Barcelona ha canviat de fesomia. L'equip de govern municipal ha modificat l'actual plànol dels districtes de la ciutat. Arran d'aquesta modificació els districtes de Barcelona passen a ser deu: Ciutat Vella, Sants-Montjuïc, Les Corts, Eixample, Sarrià-Sant Gervasi, Gràcia, Horta-Guinardó, Ciutat Nord, Sant Andreu i Sant Martí.

Hem parlat amb Jordi Borja, tinent d'alcalde de l'àrea de descentralització de l'Ajuntament. Ell ens va definir el districte com «una unitat amb certa personalitat en la qual hi ha d'altres unitats més petites, com passa a tot arreu». Això no obstant ha creat un punt conflictiu per a Sants. Segons la nova configuració, el límit és l'avinguda de Madrid, però no tots comparteixen aquesta idea.

— Per què una nova divisió de la ciutat?

— Senzillament perquè l'anterior no era bona. Perquè l'anterior no responia a realitats històriques ni socials ni urbanístiques clares, ni era adequada per a descentralitzar la gestió municipal. Entre els districtes hi havia grans diferències. Des de districtes que, gairebé, s'acostaven a mig milió d'habitants fins a altres que en tenien 60 o 65.000 i districtes que agafaven zones molt poc lligades entre si. Doncs, tant des del punt de vista de la descentralització com de la participació, com de la coherència social com de la realitat històrica i urbana, convenia fer nous districtes.

— S'ha tingut en compte la divisió històrica i tradicional del barri?

— S'han tingut en compte moltes coses a la vegada. El que succeeix és que, sovint, tenir en compte un factor entra en contradicció amb tenir-ne en compte un altre. Per exemple, a mi em sembla que, des del punt de vista urbanístic i de funcionament de la ciutat, el carrer Balmes pot ser una bona divisió

entre la zona de Gràcia i la zona de Sarrià, ara bé, el carrer Balmes travessa l'antic municipi de Sant Gervasi, per tant després vam tenir en compte aquesta realitat històrica en aquest cas. Jo, per exemple, era partidari de fer un sol districte entre Sants i Les Corts perquè crec que l'evolució urbana ha lligat aquests dos barris i ho ha lligat tant que fins i tot és difícil d'establir una frontera si és per Travessera de Les Corts, si és per Avinguda de Madrid, però, clar, hi ha valoracions en contra, hi ha la història, el fet que Les Corts ja era base d'un districte, l'onzè, i això també ha pesat. En general han pesat aquests dos tipus de factors que ja he dit: factors de caràcter històric, sociològic, urbanístic i factors de caràcter funcional, és a dir, un cert equilibri de població, de superfície. Si pot haver límits clars entre districtes, no fer fronteres de trosos de carrers, sinó que els límits siguin visibles i funcionals.

— Qui ha estat l'equip responsable?

— El responsable he estat jo per-

què era president de la ponència formada per representants de diferents grups de l'Ajuntament i, d'altra banda, també era el president de la comissió ciutadana on hi ha representants de col·legis professionals, d'associacions de veïns, de diverses fundacions i després una vintena de professionals de prestigi. A més a més he treballat amb la col·laboració de quatre tècnics, dos de l'Ajuntament: el cap de cartografia de la ciutat, Ernest Maragall i en Josep M. Canals, cap d'estadística municipal, i dos de fora: Lluís Casassas, geògraf i un dels autors de l'estudi previ fet el 1981, i l'Anna Alabart, sociòloga i que ha fet la seva tesi sobre les Associacions de Veïns de Barcelona i és qui va preparar la primera divisió en districtes de la Federació de Veïns l'any 1980.

— Quins avantatges veurà la gent?

— Primer es farà la descentralització, per tant es podrà resoldre en els districtes molts problemes en què ara s'ha d'anar a l'Ajuntament, com per demanar llicències o permisos o certificats, per ajudar a matricular els nanos a les escoles; des dels districtes es podrà fer urbanisme, anar a arreglar els carrers, ordenar els trànsits en vies d'interès local, és a dir, que els districtes s'aproparan al ciutadà i s'adaptaran més a les seves necessitats.

En segon lloc, els districtes servirán perquè l'actuació de l'Ajuntament respongui més a les necessitats de cada lloc, per exemple, des dels districtes es gestionaran serveis personals, és a dir, esports, cultura, sanitat, serveis socials i en la mesura que això es faci des dels districtes es farà millor perquè penssem que el districte és un instrument de major igualtat social.

En tercer lloc, la descentralització és un objectiu democràtic, participatiu, serveix perquè els ciutadans puguin influir més en la vida municipal. Ara en els districtes caldrà constituir consells consultius d'entitats, comissions mixtes amb entitats, moviments, col·lectius i des dels districtes el ciutadà podrà exercir els seus drets de fer peticions, de tenir iniciatives, que se li donin respostes.

És a dir hi ha un objectiu triple: és funcional, social i polític-democràtic.

— Quan entrarà en funcionament la descentralització?

— La descentralització ja està funcionant. El que succeeix és que es-

tà, de moment, en marxa lenta. Fins que no s'aproves la nova divisió en districtes era molt difícil tirar endavant, perquè no sabies quins serien els districtes definitius i era molt difícil descentralitzar personal, arreglar els locals, transferir competències. Ara bé, nosaltres considerem que l'any '84 ja hi haurà un traspàs important de competències i de personal cap als districtes i que sobretot al 85-86 ja es notarà molt i que el '87, quan es facin les eleccions municipals i esperem que sigui aprovada la carta municipal de Barcelona, ja podran fer-se eleccions de districte, és a dir, que els propers consells de districte ja seran elegits. Però la descentralització ja funciona ara, poc, però esperem que al '84 funcioni més i que al 86-87 hi haurà un procés de descentralització molt avançat a Barcelona.

— Quan s'aprovarà el pla dels nous districtes?

— Els nous districtes molt aviat quedaran aprovats definitivament. El tràmit polític na està fet, per tant a finals de gener estarà enllestit i al febrer aproximadament, tindrem els nous districtes en funcionament.

— Hi ha hagut enfrontaments entre els partits?

— La relació ha estat molt bona. Els dos partits que podien oposar-se per raons electorals o de partit eren CiU i els Socialistes. Joestic convençut que no han actuat amb voluntat partidista. La meua feina com a president, des d'aquest punt de vista, ha estat relativament fàcil perquè no m'he trobat entre dos focs de gent que buscava només el seu interès. CiU ha defensat molt que Les Corts fos un districte. A això se li pot donar una interpretació de partit, però no és així perquè hi havia altra gent que també ho defensava, de tots colors polítics, inclús socialistes i PSUC. Jo no comparteixo la decisió de defensar Les Corts com a districte, però penso que és una posició respectable. El PSC ha admès que el districte II, Paral·lel, Poble Sec i Zona Franca que presidien ells, desaparegui en benefici del VII, que també porten ells, així que tampoc no guanyen res. Ni PSC ni CiU han tingut posicions partidistes, i bé, jo no sóc la persona més indicada per a dir-ho, però us puc assegurar que per part del PSUC jo no he rebut cap mena de pressió i s'hagués pogut fer una divisió més favorable al PSUC, per exemple fent més districtes a les zones perifèriques de Barcelona.

Curiosament el grup Popular proposava fer més districtes a la zona de Nou Barris, del Besòs, etc. però han tingut una actitud correcta encara que no els convenia. Els partits en aquest cas han jugat bé.

— Es pot parlar de districtes a nivell burocràtic?

— Burocràtic pot semblar una mica pejoratiu. Districte és una realitat político-administrativa. Té una estructura política inclús representativa, elegida i administrada perquè tindrà funcions de donar serveis a la gent. Ara, després hi ha una realitat històrica i social que és més rica que el districte. Però també hem procurat que el districte tingui la seva personalitat. Si us fixeu els districtes són bastant visibles i tenen significació històrica i social: Barcelona Vella, l'Eixample, Sants-Montjuïc... o Sants sols, Les Corts, Sarrià-Sant Gervasi, Gràcia, Horta, Sant Andreu, Sant Martí i Nou Barris o Ciutat Nord.

— El districte VII es dirà Sants-Montjuïc. Això vol dir que desapareixen Hostafrancs i la Bordeta?

— Sí. Hostafrancs i la Bordeta i Magòria i La França i Poble Sec i Can Clos, etc. Jo seria partidari que els districtes tinguessin un sol nom, encara que després agafessin moltes altres coses. Hi ha hagut tres casos en els quals, per moltes raons, s'ha dit Montjuïc a més a més de Sants, Guinardó a més a més d'Horta i Sarrià-Sant Gervasi. Però els districtes haurien de tenir un sol nom, el de la zona central, més gran o que històricament ha estat municipi, o bé és un nom que s'escolleix perquè s'ha d'escollir un i no pots escollir-ne quatre.

— I això no és desvirtuar la idea de barri?

— Perdoneu, però els districtes són una suma de barris. El senyor d'Hostafrancs té tot el dret a tenir la idea de barri que vulgui, però no solament això sinó que Hostafrancs és un barri i ningú no s'ho pot treure i pot haver-hi festa major i poden haver-hi entitats i vida associativa i pot haver-hi una realitat social que es digui Hostafrancs o que es digui La França o que es digui Poble Sec: és veritat que això existeix, ara, el districte és una realitat superior a tot això i, clar, ens podem haver inventat un nom: districte de l'Est, del Nord, de l'Orient, de Ponent, etc. Hem escollit un nom amb més personalitat, amb més base històrica. Això no vol dir liquidar els barris, i si mireu qualsevol districte de Barcelona veureu que, per exemple, al districte de Sant Martí hi ha barris tan importants com el barri de Poble Nou, com el Besòs, el Clot. Per exemple a Gràcia, Vallcarca no té res a veure amb Gràcia, ni històricament, ni geogràficament, ni urbanísticament. El Carmel és molt diferent a Horta. Inclús a l'Eixample hi ha un barri amb molta personalitat com el de la Sagrada Família o Fort Pius. Hem intentat no trencar barris i a mi em sembla que el que hem de procurar entre tots, tant els que estiguin en entitats culturals, en la vida associativa, com des de l'Ajuntament i districtes, és potenciar la idea de barri sabent que, a cada districte hi haurà més d'un barri, perquè, evidentment, els districtes no eliminen els barris.

Sants-Les Corts: la divisió conflictiva

La línia divisòria entre Sants i Les Corts ha estat un dels punts més conflictius del projecte de l'equip de govern. En Jordi Borja ens ho explica: **Nosaltres sabem que si es feia un districte a Les Corts separant-lo de Sants, hi hauria una zona polèmica.** Tant si es feia la divisió per Travessera com per l'Avinguda de Madrid hi hauria descontents, perquè des de Sants es considera que és l'Avinguda de Madrid i els habitants d'aquesta franja també tenen opinions dividides. Es va fer una enquesta i el 50% pensava que eren de Les Corts i l'altre 50% que eren de Sants. Es pensava fer un «queixal» per la zona de la Plaça del Centre, Vallespir, Bell-lloch, però així no es pot fer una divisió en districtes perquè ho complica molt, després quan et vulguis posar d'acord amb Correus, amb el servei de neteja; amb els plans d'urbanisme si no hi ha línies divisòries clares, t'ho complica molt tot. Aleshores, fos quina fos, la solució era conflictiva. Hem optat per l'Avinguda de Madrid per una qüestió d'equilibri de districtes. Les Corts són 85.000 habitants i si li treiem la Travessera i l'Avinguda de Madrid en sortien de 50 a 60.000, mentre que el districte de Sants se'n va cap als 200.000. És una solució d'equilibri demogràfic. Però l'altra solució també era conflictiva. Jo vaig tenir una reunió amb les entitats de Sants i em van dir que pensaven que la part central d'aquesta franja correspon a Sants, i és veritat, jo penso que tenen raó. Quan fas una divisió territorial et trobes amb problemes relativament insolubles, però t'has de decidir.

Tanmateix, l'agrupació de Sants, Hostafrancs i la Bordeta del PSUC, partit en què milita Jordi Borja, no accepta la divisió de Sants-Les Corts per l'Avinguda de Madrid. Tot seguit ens explica la seva posició: **La nova distribució dels districtes municipals que proposa l'Ajuntament de Barcelona estableix que tota la franja compresa entre la Travessera de les Corts i l'avinguda de Madrid s'adscriu a un districte (Les Corts) sorgit a última hora dels pactes entre el PSC i CiU.**

És inadmissible que, per fer viable aquest pacte, basat exclusivament en raons de política electoral entre els partits majoritaris en el govern municipal, es faci aquesta divisió absurda sense tenir en compte els sentiments dels veïns que hi viuen, que se senten profundament arrelats a Sants.

A més no es respecta el manteniment dels límits històrics dels antics pobles del Pla de Barcelona incorporats actualment a Barcelona que és una de les condicions en què es basa la proposta de la nova divisió. Com que el nou districte de Les Corts resultava massa petit s'hi afegeix la zona fins l'Avinguda de Madrid, desbarrelant-la dels lligams que tota la vida ha mantingut amb Sants.

Hi ha veïns que viuen des de fa pocs anys en aquest espai, o no saben en quin barri viuen, o creuen equivocadament que ho fan a Les Corts. Aquest error els ha estat induït per les empreses constructores d'habitatges exclusivament per raons de prestigi social.

L'Agrupació de Sants, Hostafrancs i la Bordeta del PSUC protesta per aquesta manipulació dels sentiments d'alguns veïns i farà totes les accions al seu abast perquè es reconsideri aquest límit. Creiem que s'ha d'obrir un període de consultes per a remodelar adequadament aquesta divisió.

Barcelona, 25 de novembre de 1983.

Finalment exposem l'opinió del Centre Social de Sants, que tampoc no comparteix la divisió aprovada:

— Com valoreu el projecte de descentralització?

— Creiem que sempre és interessant portar els òrgans de decisió a prop del ciutadà, és ajudar a la participació de la gent, tot i que sigui molt teòrica i vagi per molts anys. Però ha faltat informació i d'altra banda tothom parla de descentralització però cadascun amb una filosofia diferent a l'hora d'aplicar les atribucions.

— Què penseu sobre la separació en dos districtes de Sants i Les Corts?

— La nova separació de Sants i Les Corts en dos districtes no ha estat més que una política electoralista amb pressions, les quals han donat a Les Corts un barri ja fabricat.

— Creieu que l'Avinguda de Madrid és el límit més adient entre els dos districtes?

— L'enquesta que s'ha fet ha donat que la gent que viu en la part antiga de la zona volia ser de Sants, mentre que la part nova preferien Les Corts. És la diferència dels qui han viscut sempre i els dels nous. Avui dia plantejar una lluita és molt difícil, perquè el barri no es mourà. Ens hem limitat a un escrit dient que s'equivocuen i donant una alternativa: que Les Corts agafés part de l'Eixample per la part d'Infanta Carlota.

Text: Josep M. - Manel G.
Fotos: Meritxell Sendra

DADES DEL NOU DISTRICTE

Nom: SANTS-MONTJUÏC

Habitants: 186.844

Superfície: 2.089,9 Ha.

Seu: Creu Coberta, 104

President: Josep Espinàs i Xivillé

Límits: Riu Llobregat, Terme Municipal del Prat de Llobregat, Terme Municipal de l'Hospitalet de Llobregat (Riera Blanca), Av. de Madrid, Berlín, Infanta Carlota, Tarragona, Av. del Paral·lel, Moll de Barcelona.

Nens/10.000 habitants 1970: 1.536.

Nens/10.000 habitants 1980: 1.328.

Índex de creixement de nens 1970-1980: 86

Vells/10.000 habitants 1970: 1.180

Vells/10.000 habitants 1980: 1.397

Densitat de població expressada en habitants per hectària: 89

Total població 1970: 188.211

Total Població 1980: 186.844

Índex de creixement de la població: 99

Turisme/1.000 habitants: 292

Nombre d'establiments del tipus: banc, caixes, cies d'assegurances i comerç immobiliari: 50

Edificis 1980: 9.131

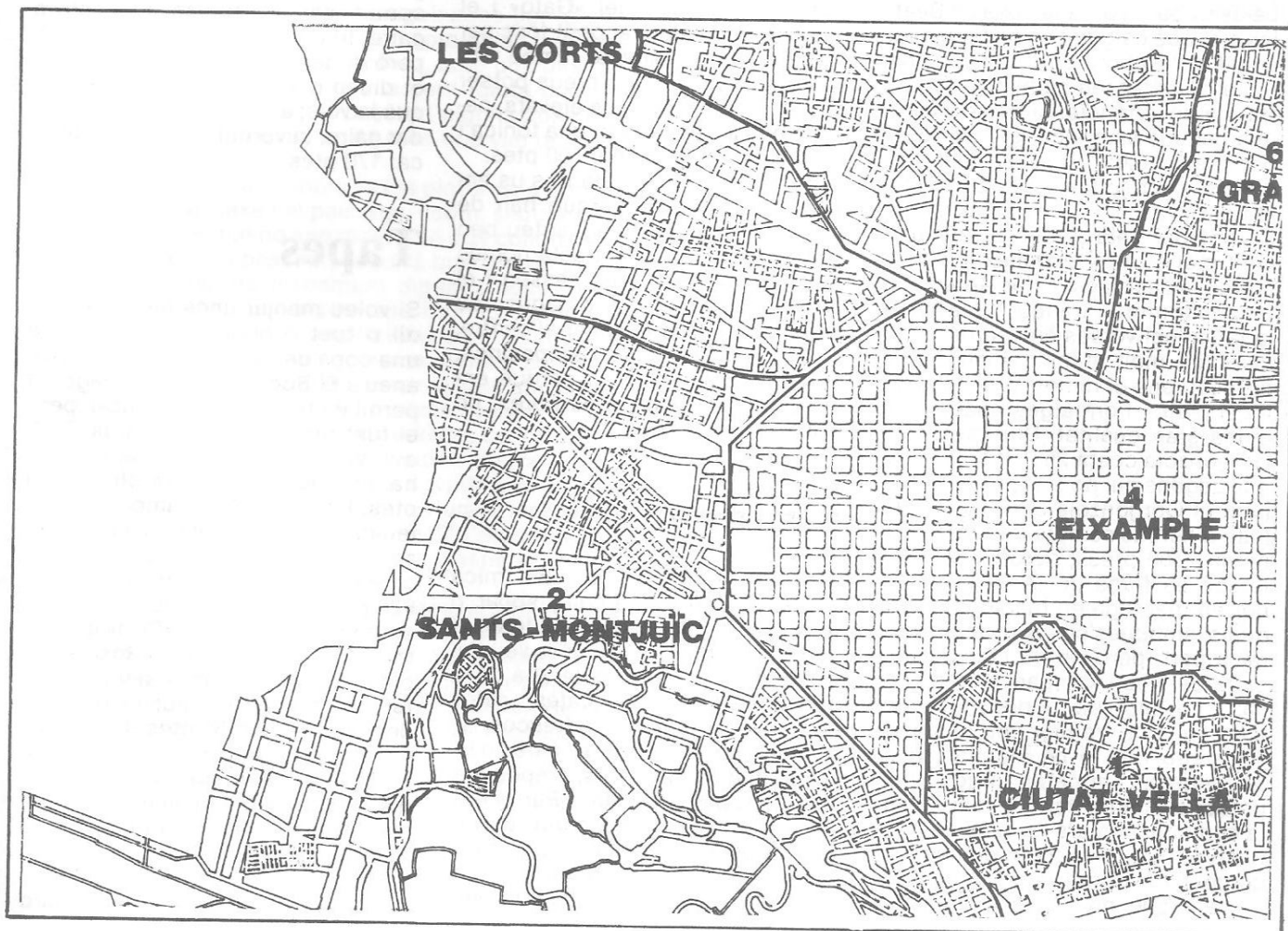
Vivendes 1980: 73.699

PER A QUÈ SERVIRAN ELS DISTRICTES?

A part dels serveis que ja ofereixen, en anys propers els districtes serviran també per a resoldre la majoria de les gestions amb l'Ajuntament, com:

- Empadronament i certificats.
- Llicències d'obres, informació sobre l'urbanisme i l'habitatge.
- Defensa i assessorament al consumidor.
- Sol·licituds d'exempció d'impostos municipals.
- Obres públiques en carrers, places, arbrat, enllumenat, clavegueram.
- Iniciativa i primera aprovació dels plans i dels projectes urbanístics d'interès de Districte.
- Neteja viària, higiene pública, inspecció sanitària de mercats, establiments i habitatges.
- Vigilància, conservació i manteniment dels centres escolars, revisions mèdiques, col·laboració en les matriculacions.

Fonts d'informació: Ajuntament de Barcelona

Amb aquest *Bacus i Pantagruel* pretenc iniciar tota una sèrie de comentaris sobre restaurants i llocs per menjar —Pantagruel— i altres «centres de diversió» —Bacus i la seva cort—. Els comentaris seran totalment personals i no tenen res a veure amb la publicitat; no es revela als amos del local el que s'està fent i no em deixo influenciar (entengui's «subornar») així com així. Salut!

«Alcolea la-nuit»: Una proposta interessant

Al capvespre podríem anar a prendre alguna cosa abans de sopar; potser una mica de xampany. Al **Laia**, del carrer Alcolea, tenen diverses classes de «cava». També podeu prendre-hi, si sou gaire llaminers, un suís, una tassa de xocolata, un tros de pastís... o una cervesa i un mos, encara que el menjar tira a escàs i no massa bon preu. Acostumen a posar música *rock* o *country*, però si ho demaneu, també us trobaran alguna cosa de **Beatles** o el que calgui. I no penseu que, anant al lavabo us perdreu un bon tema: al wàter també hi ha música. Última advertència: si ella demana una beguda amb alcohol i ell no, el cambrer posarà —ep!, si no li heu dit res— la beguda sense alcohol a la noia.

Sortint del **Laia** podeu baixar uns cent metres fins al **Delacort**. L'ambient i la decoració el fan apte per a un sopar íntim i tranquil: una flor a la taula, converses en veu baixa, el cambrer, molt atent i amable, que et recomana el millor, la música, el local petit... Formatges i pàtes són d'una gran qualitat. Una ració de Gorgonzola costa 250 ptes. (És clar que segons qui no s'atipa amb això, però el Gorgonzola omple, eh?). El paté d'herbes sempre surt més econòmic (180 ptes.), però el de faisà també és força bo. Amb el pa us porten mantega en racions individuals; ambdues coses us les cobraran a part, però no us collaran. La carta de vins i xampanyes és extensa; entre els vins podreu triar des d'un *Lluís de Vernier* sec fins a un *Recaredo* brut o bé alguna marca estrangera... Un detall curiós i que potser és casualitat: a ella li donen la carta de menjars i a ell la de vins; després un dels dos demana el compte i li porten a ell, plegat de manera que no es vegi l'import...

que tampoc no és tan elevat. Malgrat el puntillisme, és, al meu parer, un dels millors de la zona.

Un cop torneu a recuperar l'estabilitat sobre els vostres peus (el xampany puja, oi?), podríeu emprendre camí altre cop en direcció al **Laia**, però passant-ne una mica de llarg: un tros més amunt hi ha el **Pub Km., Cafè d'Art**. Allà podreu escoltar en «Gato» cantar mentre tasteu una pinya amb *Cointreau* o qualsevol altra cosa. I si no us interessen gaire les cançons del «Gato» i el que cerqueu és un raconet fosc per estar-hi amb la parella, també n'hi ha, no us penseu. Els preus potser us semblaran una mica elevats, però no n'hi ha per a tant: una tònica i un ponxe amb llimona, 700 ptes.

Suposo que a quarts de tres us engegaran els llums perquè han de tancar. Si encara us aguanteu ben drets —i ara ja no es tracta només de l'alcohol, les hores passen i el cos no aguanta—, si us aguanteu drets, dic, i no voleu anar al centre, podeu passar per **Los Campesinos**, obert fins a les cinc... perquè em sembla que, a aquestes hores, no trobareu gaire cosa.

Granges

Si voleu esmorzar, fer una mica d'aperitiu, dinar, berenar, sopar o fer el ressopó, aneu a **La Lluna**, al carrer Vallespir. Obren a les vuit del matí i no tanquen fins la una de la nit. Podeu prendre cafès, cafès amb llet, infusions, refrescos, licors, barreges de licors i cafès o infusions, menjar pastes, crêpes, pàtes, entrepans, gelats... Per exemple: un suís us costarà vint duros; una crêpe de xocolata i anous, trenta, una d'anous amb mel trenta-cinc... Una cervesa cinquanta pes-

setes, un cafè, quaranta, un cafè amb llet, cinquanta, un irlandès, dues-centes trenta-cinc, un batut, cent vint-i-cinc, i els gelats... Oh! Els gelats... Una *Copa La Lluna*, amb gelat de xocolata, de vainilla, de nata, de pera en almívar, anous, xocolata calenta i neules... Cosa fina.

Això sí, els cambrers són castellans i algun d'ells no entén gairebé gens el català.

Podeu anar també a **La Neu**, al carrer Galileu. Allà la música és variada (fil musical, em penso) i més tranquil que altres llocs. Us posareu una pinya colada entre pit i espatlla per 100 ptes., un suc natural de taronja per 125, un te anglès amb llet (i això que deu ser?) per 80 ptes., una nata amb maduixes per 150 ptes. i si voleu menjar салат *l'Especial La Neu*: pa anglès, maionesa, tonyina, bitxo i ou dur, per cent trenta pessetes.

Una altra granja que, si teniu valor, podeu provar, és la que hi ha al carrer Moianès 58. El suís era bo, n'hi havia molt i estava ben fet; de sucre te'n pots posar el que vulguis, et porten una sucra. Per compensar la tònica no estava gaire freda. T'atenen en castellà, però si demanes la llista de preus, et diuen que hi ha de tot i que per què la vols; a mi això no em va agradar gaire, la veritat. El suís i la tònica: 170 ptes.

Tapes

Si voleu menjar unes tapes de pernil o fuet o el-que-sigui i prendre una copa de xampany (àlies «cava») aneu a **El Bocata**, al carrer Riego. El pernil és bo (no és «serrano»), però el fuet resulta una mica gras. Si el que voleu és formatge, també n'hi ha: una de formatge en oli val 140 ptes. Pel que fa als xampanyes, creieu-me, deixeu que la noia us aconselli. Un *Gran Cuvee Brut* us costarà 950 ptes., el *Gran Reserva Brut*, 625 ptes.; i si teniu massa amb una ampolla, una copa de «Brut» us costarà 80 ptes., una de «Rosat», 55 ptes., i de les altres —si voleu tastar-les ja us ho fareu; jo no n'he demanat— 25 o 30 ptes. L'ambient és de «tasca»: fum, embotits penjats, taules de fusta i música andalusa... I si voleu demanar que us posin una altra música ho faran (si la tenen, és clar).

De vegades, Celm rellegeix les coses que ha escrit i pensa que definitivament és idiota. Perquè tot aquest amuntegament de paraules i de reflexions filosòfiques més o menys afortunades, ja les han fetes, massa sovint, massa persones i Celm, ni ara ni mai, no explicarà res de nou. I si ho explica, els resultats seran tan poc definitius com ho han estat fins ara.

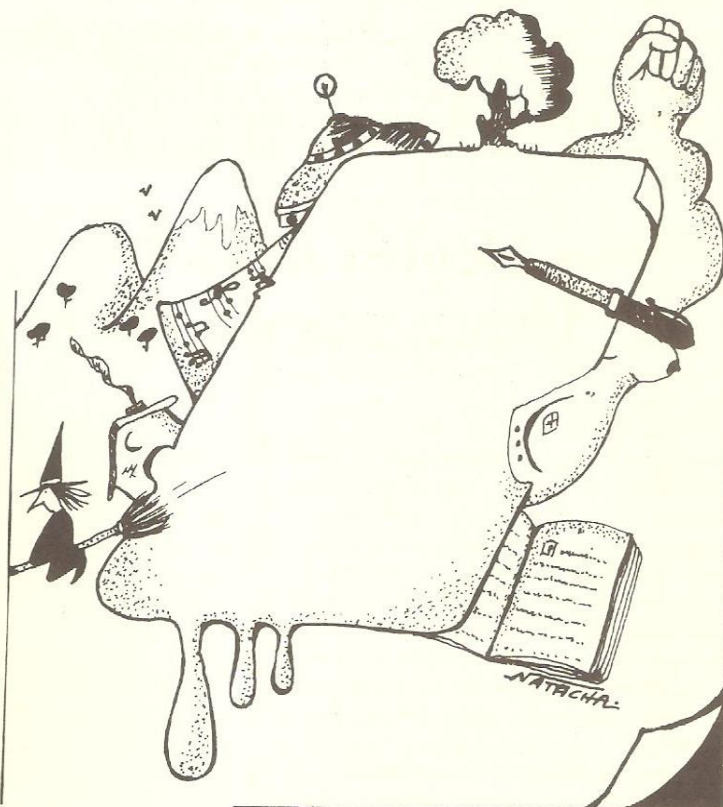
Però com que el paper, impúdicament blanc, segueix mirant-lo amb ulls esfereïdors, com si fos una criatura que necessita un got de llet, Celm seguirà escrivint i bossant sobre el paper les seues frustracions quotidianes o les frustracions no menys quotidianes de la diem-ne col·lectivitat, les quals fan encara més gràcia, si bé ho mires. I seguirà preocupant-se per trobar allò que, des de fa ja tants anys, van buscant tots els bojos com ell.

Ho buscarà al carrer, entre els crits dels xiquets que juguen a imitar els personatges de la televisió. Entre els cotxes que han deixat enrera, fa molts anys, la proverbial capacitat reproductora dels conills. Entre els centenars, els milers, els milions d'homes sense feina que veuen passar els dies tan lentament com ell i que, tanmateix, no poden aturar-se a reflexionar, perquè no els n'han ensenyat i perquè resulta francament difícil reflexionar amb la panxa buida, com ja deu haver dit segurament Marx. Entre els vells que han vist massa coses i els joves que ja estan cansats de veure sempre les mateixes. Entre les dones angoixades per la crisi de valors i per la coneguda superexplotació i capaces, encara, tanmateix, de mirar l'infinit, amb uns ulls que només tenen les dones. Entre la gent idiota com ell, empenyada encara a seguir buscant alguna cosa més enllà, en treure el suc als curts dies que van de la samarreta a la mortalleta.

I ho buscarà també als llibres i a les pintures, a la música, als núvols, al sexe i al paisatge. I com, segurament, no ho trobarà perquè no sap massa bé què collons busca, i així és com va passant, seguirà buscant dins d'ell mateix i comprendrà foscament algunes coses, però acabarà perdent-se per algun dels infinits camins de perdició que li ofereix la complicada condició humana. Buscarà per tant revolucions, amics, llibres, concerts, ovnis, paisatges, sexes, emocions, menjars abellidors, esperits, pintures, meravelles, bruixes, cases, arbres, fantasmes, animals fabulosos o pedretes de formes divertides. Qualsevol excusa que l'ajude a aferrar-se a la vida i l'obligue a oblidar la massa sovintejada presència de la mort i la desgràcia. Voldrà viure intensament cada segon, fingint despreocupar-se de l'eternitat, una paraula tan peluda. I li diran, com era d'esperar, que és imbècil.

S'ho dirà ell mateix moltes vegades i sentirà una terrible enveja de la gent que passa pel carrer, terriblement tranquil·la, sense maldecaps visibles, preocupada per la lletra que ha de pagar, contenta per les amistats que acaba de fer o amb les cames encara tremoloses després d'haver follat intensament, vege's cosa més sana.

Per tot això, i com que és una pura contradicció amb cames, Celm tracta inútilment de lluitar contra la ploma que l'obliga a escriure aquestes coses i pensa que ell mateix està fins als collons de tanta reflexió, com si no tingués també els seus propis problemes gàstrics o

financers. I aleshores deplora amargament el vici d'escriure pàgines i pàgines plenes de tòpics, amb innegables intencions pamfletàries, les quals es queden sempre curtes, i amb una forta dosi d'autocompassió i transcendentalisme. I com que aquestes constatacions li semblen terribles, de tant en tant sofreix atacs de grafofòbia i llença ben lluny la ploma i envia a fer la mà el transcendentalisme i la virginitat cada dia més dubtosa del paper.

Generalment, quan l'acció ja està quasi decidida, el destí entra per la porta sota la forma afable i molt humana de Lluís o de Laia, els quals l'obliguen a distreure's sanament perquè la diversió és sagrada i no és cosa d'anar omplint-se de teranyines a tan joves edats. De manera que Celm es deixa estar de filosofies i es dedica, amb delectació, a la festa i a anar preparant la imprescindible partida de truc, sense la qual la salvació no és possible.

Bones intencions que, per desgràcia, se'n ván a fer punyetes quan, l'endemà, víctima del seu execrable vici, Celm torna a llegir les coses que ha escrit i la lectura de les seues pròpies paraules li deixa a l'ànima una sensació semblant a haver acaronat a contrapèl el llom d'un drac llefiscós. Aleshores reflexiona novament i creu que hauria d'escriure unes altres coses, per acabar convençut que necessita un psiquiatra com el pa que es menja i decideix començar un règim a base d'aigua amb panses, cada matí. Potser amb aquesta vella fórmula que va aprendre d'una bruixa del seu poble, Celm recupere una miqueta la memòria.

Josep Franco

(de l'Associació de Joves Escriptors en Llengua Catalana)

ConverseS de Cinema

Animació i Dibuixos Animats, Imatge Real

Futur del Festival de Sants

**Organitzades pel darrer equip
del Festival de Cinema de Sants**

**Lloc : Centre Cívic de Sants
Carretera de Sants, Cotxeres
Metro Plaça de Sants, línies I i V**

**Informació als telèfons
332.03.23 i 204.31.19**

S'han celebrat les converses de cinema els dies 14, 15 i 16 de desembre al centre cívic de les Cotxeres de Sants, lloc on es va iniciar el Festival de Cinema de Sants. La finalitat d'aquestes fou el de complir amb el compromís pres a la cloenda del V Festival de Cinema a l'Orfeó, que fou d'obrir uns debats sobre els problemes que té el nostre cinema que es produeix al marge de la distribució comercial. Animació i dibuix animat, imatge real respecte a la seva exhibició, així com també valorar l'evolució del Festival de Cinema i el seu futur, una crida oberta per a tractar altres iniciatives com

són l'Homenatge a Fructuós Gelabert i el Vídeo. Els organitzadors manifesten les següents conclusions:

Valorem que aquestes Converses no han obtingut el ressò que necessitaven i esperàvem; no obstant, les valorem positives perquè han pulsat una realitat d'obrir uns debats que cal continuar, però que caldrà preparar més minuciosament perquè tothom a qui li interessi pugui participar-hi.

Es va contactar amb diverses persones interessades per formar una comissió per preparar un avant-projecte sobre l'Homenatge a Fructuós Gelabert. S'ha format una nova comissió que en, caràcter d'estudi, veurà si és possible continuar el Festival, que en principi parteix del següent esquema:

En primer lloc, que ha arribat l'hora que cal determinar-lo en relació a les seves possibilitats i sentit que pot tenir un Festival Popular en relació a la imatge. Cinema-Vídeo al barri de Sants i a Barcelona.

Es veu que podria tenir sentit de fer un certamen de Cinema de dibuixos animats, imatge real, marcant unes característiques pròpies.

Potenciant preferentment el cinema que es produeix i realitza a Catalunya tenint en compte que, per diverses raons, queda al marge de la distribució o no té exhibició (encara que es distribueixi).

— Cinema professional 35 mm.

Cinema semi-professional. 16 mm.

Cinema iniciador i amateur. Super 8 mm.

Produccions de Vídeo.

Professional. U-Matic.

Professional/Semiprofessional. Beta, VHS.

Iniciador i amateur. Beta, VHS.

Durada dels metratges o gravacions.

Curtmetratges, Migmetratges, Llargmetratges.

Es veia que aquesta alternativa és perfectament viable i pot anar junt amb el cinema de dibuixos animats.

En l'àmbit d'animació i dibuixos es van treure les següents conclusions:

En forma de projecte:

1 Possible incorporació a ASIFA (Associació Internacional del Film d'Animació). Creant una Associació Catalana del Film d'Animació incorporada a la Federació Espanyola.

2 Projecte de creació d'un certamen de Cinema d'Animació a Barcelona, apuntant una sèrie de possibilitats de futurs marcs com el Festival de Cinema de Sants, Filmoteca de la Generalitat, Setmana Internacional de Cinema. Saló Internacional del Còmic.

Per gestionar-lo es celebrarà una altra convocatòria.

Es constata també que aquest certamen podria fer sortir possibles programacions rotatòries d'exhibició per Barcelona i Catalunya.

El Festival de Sants, a part de les seves exhibicions, no haurà de perdre mai el seu caràcter de festa i divertiment, així com l'estímul d'iniciar rodatges i programes de Cinema-Vídeo per als nostres barris.

Per tal de fer realitat aquesta alternativa, caldrà un secretariat format per afeccionats i amants de la imatge Cinema-Vídeo, participació de realitzadors, ensenyants, entitats culturals, etc.

Tenir el suport del Secretariat d'Entitats, Consell de Districte, Ajuntament, Centre Cívic, Diputació i Generalitat.

Tots els interessats a participar-hi, poseu-vos en contacte amb el Centre Cívic de les Cotxeres de Sants, 79. Secretaria.

Pere Garcia

Un col·legi del nostre barri: «Institució Montserrat»

Aquest cop hem buscat un Centre «mig», una institució, horosament, de «barri». Enfilem el carrer del **Santo Cristo** empedrat —sense asfaltar, com encara moltes del nostre barri—, amb un marcat pendent que li dona un cert aire de carrer de poble, de resta de la vella Barcelona. Passem per davant d'una llarga tàpia de pedra —com es feien «abans»— i enmig, un portal amb fermes portes de vella i massissa fusta. El número és el 60-62. En el seu frontís, mig menjat per la pluja, el vent i el temps, el seu nom: **INSTITUCIÓ MONTSERRAT**

Traspassem el seu llindar. Davant nostre, una avinguda flanquejada per plantes i alguns arbres. A la nostra dreta, una mini-granja amb gallines i conills. Al final, una bonica font coberta per l'herba i el verd dels nays, deixa caure el doll cristal·lí de la seva aigua. A la nostra esquerra, un camp d'esport i pati de recreació. Davant, al fons, un casalot, una típica masia o casa de camp de finals de segle, probablement. Arreu, pàrvuls que corren. Al camp d'esport uns alumnes fan classe d'expressió corporal o gimnàstica.

Mentre esperem que ens rebi la directora, la Sra. Pilar Carrera, tafanegem lliurement per tota la Institució. La nostra càmera capta l'ambient, els infants, els no tan infants, les classes, tot. Per onsevulla, es respira un ambient suau, seriósament «informal», agradable, com si estiguéssim a casa. I, malgrat la poca idoneïtat de l'edifici, segons els canons «moderns», tots els espais estan racionalment aprofitats. La mini-cuina *office*, el menjador, les classes, etc. Potser aquesta nomassificació, aquest individualitat, obligada per les característiques del vell casalot és allò que li dona també aquest aire acollidor.

A les parets, arreu, cartells, treballs dels alumnes. Tot actual, tots nous. Tot malgrat els anys, ben cuidat i conservat, tot viu.

Per fi entrem al despatx de la Sra. Pilar. És una peça petita. Una finestra deixa passar la llum i veure un tros del pati. Sobre la seva taula tot són llibres, carpetes i papers. Les parets cobertes per armaris de vidre, també plens de llibres i carpetes.

Seiem i, davant la seva mirada viva, inquisidora potser, comencem:

— Sra. Pilar, expliqui'ns una mica els orígens de la Institució.

— Fou fundada l'any 1928 per D. Ramon Navarro Pérez, segons les tècniques modernes d'aleshores i els mètodes de les *Escoles Montesión*, i dins de les tendències i moviment d'inquietud per l'ensenyament que hi havia en aquells moments. I també hem de recordar En Josep Manuel, que va ser qui fundà l'Associació d'ex-Alumnes.

— Quines matèries s'imparteixen?

— Tenim parvulari i EGB. I cursos de Formació Professional Administrativa. La nostra Institució és un Centre privat, laic, mixt i pluralista.

— Persones conegudes a la història de la Institució?

— Entre els nostres antics alumnes comptem amb la Núria Feliu i en Josep Carreras.

— Quants professors i alumnes hi ha a la Institució?

— Hi ha vint professors per quatre-cents quaranta alumnes. Així podem tenir a pàrvuls aules de trenta alumnes. A EGB classes de trenta-cinc nois i noies. I a FP Administrativa, classes de vint-i-cinc alumnes. Amb quines instal·lacions comptem?

— El nombre d'aules és de tretze. Tenim Biblioteca i menjador. Encara que cuina pròpiament dita, no; és més un «office» on s'escalfen els dinars, o s'hi fan petites coses especials i determinades, segons les dietes i necessitats d'algun infant o alumne. No tenim aula de laboratori, però aquesta manca la cobrim amb material més que suficient per a fer les pràctiques necessàries.

— Quin nivell social té el seu alumnat?

— Ja que tots són veïns i residents aquí, l'alumnat és representatiu del barri, en què està la Institució. Bàsicament és de tipus social mig.

— Quina actitud tenen els seus alumnes davant els estudis?

— Els alumnes d'un Col·legi representen, per una part, una població social que reflecteix el seu entorn. I la seva actitud davant els estudis i els professors, per altra, respon a les motivacions i dinàmica que el Centre on estan sàpiga donar. Normalment els nostres alumnes es troben bé la qual cosa es tradueix en una continuïtat en els seus estudis, una alta participació activa davant els estudis i professorat.

— Quina influència té la família en la vida escolar?

— Com deïem abans, la influència de l'entorn i la família tenen molt a

veure amb la personalitat de l'alumne i la seva actuació davant els estudis, els professors, amb els seus companys, en fi, davant la seva vida. El problema més important amb què freqüentment ens trobem, és la falta d'afectivitat real, la falta d'estímul en el nen. Manca de motivació a l'entorn, a les coses, a la vida. No hi ha prou amb portar-los al col·legi, amb vestir-los, alimentar-los i donar-los tots els capricis possibles. El nen, i l'adolescent, tenen una sensibilitat especial, un poder de captació de l'ambient molt especial i crític i la falta d'afectivitat real, d'interès pels seus problemes, per la seva persona, per la seva llibertat de decisió i d'opinió, li poden crear una línia d'actuació, no positiva, davant els estudis i negativa davant la seva vida futura com a persona adulta.

— S'ha detectat algun cas de delinqüència, drogues, etc.?

— No, mai. Són problemes que, per ara, normalment surten en edats superiors a les que comprèn el nostre alumnat. A més, al nostre barri, dins de les excepcions, és encara un barri tranquil i, pel que jo conec, un barri molt bo, molt «familiar» encara.

— Ha sofert la Institució algun acte de vandalisme, robatori, etc.?

— Alguns. En especial la petita granja que tenim i que tots cuidem i participem.

— S'interessen els pares per la seva tasca?

— Molt i bé. S'hi interessen. Hi ha una *Associació de Pares*, que col·labora i participa estretament en tots els problemes i decisions de la Institució. Degut a la forta participació dels pares en les reunions, en les iniciatives del Centre, es fa possible l'aproximació d'uns i altres i que pràcticament, els problemes entre professorat, alumnes i pares siguin inexistents.

— Com va la qüestió esportiva?

— Hi ha activitat esportiva i un percentatge alt de participació en les activitats no obligatòries de la Institució. Hi fem campionats inter-classe de futbol, bàsquet, voleibol, etc. Procurem que hi hagi moltes activitats de relació extra-col·legial. No volem que la nostra Institució sigui un lloc tancat, monolític, en el qual només s'ensenyin assignatures i plans d'estudis. Volem que tingui un caire dinàmic, que sigui un lloc de comunicació, un lloc viu.

— Potser té la Institució algun medi d'informació interior?

— Sí. Des de fa sis anys tenim una revista, *Sac de Lletres*, que surt

tres cops a l'any. Hi col·laborem tots, i donem informació puntual de la marxa i esdeveniments de la Institució.

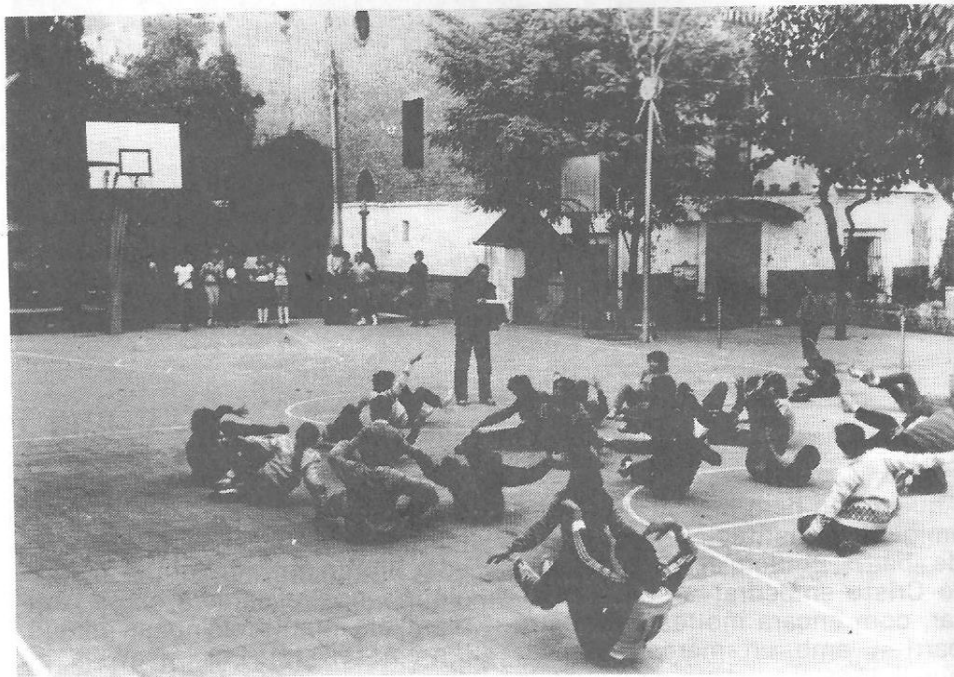
— De quins medis econòmics viu la Institució?

— La subvenció de l'Estat sols cobreix un 80%. La resta i més, la cobreixen els pares que participen i viuen els problemes i la marxa de la Institució.

— Què li manca a la Institució? Què li demanaria vostè als Reis o al Papa Noël?

— Ui!! Necessitem aula de laboratori. Una Sala Polivalent. Gimnasos. Un menjador més ampli. Aules més adequades a la comoditat dels alumnes i més adequades segons

nen aprèn per primera vegada a conviure amb els altres. És on, per mitjans de la Pedagogia Activa, hauria d'aprendre a conèixer el seu propi cos, el seu funcionament, d'aprendre a parlar, a sortir del seu cercle familiar i comunicar-se amb els altres, amb el seu entorn. Davant de l'infant, el sortir de casa per primera vegada, s'obre un món nou que, segons com se'l tracti, pot influir en tota la seva vida d'estudiant i de persona. Abans de tot, es tracta de potenciar el nen com a persona, com a ser humà, ensenyant-li, primer, a tenir seguretat en ell mateix i, després, potenciar-lo com a estudiant.

les seves edats i estudis. Moltes, moltes coses. Tot un edifici i instal·lacions noves, més amples, més modernes, sense manca de medis pedagògics ni econòmics.

(La Meritxell i jo ens mirem. Ens sembla, Sr. Pilar, que aquest any de «crisi» els Reis i el Papa Noël passaran de llarg. Potser val més que provi una travessa. No li diem, però hoensem. De totes maneres, Sra. Pilar, ànim!).

— Vostès tenen parvulari, Sra. Pilar, el parvulari és tan sols un *pàrking* de xicalla?

— Encara que és veritat que hi ha pares que, perquè treballen o per comoditat, deixen els infants als parvularis, sense cap altra preocupació o conseqüència, un parvulari no pot ser, no hauria de ser mai, un lloc on la mainada passi solament el temps.

L'edat pre-escolar és una de les etapes més importants de l'infant. És als centres de pre-escolar on el

— Els dona l'administració diners per al pre-escolar, per als pàrvuls?

— Ni cinc. El vuitanta per cent de subvenció estatal que rep la Institució és, a tota llum, insuficient, ja que sols cobreix amb prou feines l'EGB, per a la resta, no arriba res. L'Administració és conscient del problema, però amb això, com amb d'altres coses, la seva solució sempre queda per més endavant, i així van passant els anys.

— Té dificultats el professorat, el centre, amb l'administració?

— Molts. Per una part hi ha la realitat quotidiana, els problemes que es presenten cada dia, l'evolució constant de l'ensenyament al món i al nostre país, el canvi social, i per l'altre, el que vol l'Administració, que no coincideix amb les realitats i necessitats actuals ni futures.

— Aleshores, què li falta a l'ensenyament d'avui?

— Li manca realisme. No toca de peus a terra. Per això es treballa

amb pocs medis i molts impediments. Li falta diners, però això no és tot, el més important és que no hi ha o no es vol conèixer les necessitats reals del país en quant a Ensenyament. Això ens obliga, als educadors, als centres, a substituir la manca de medis amb imaginació i plena entrega personal.

— Llavors, què li sobra a l'ensenyament, ara?

— Està poc estabilitzat. Ple de matèries sobrecarregades. Plans que no tenen en compte ni viuen les realitats de la nostra societat moderna i actual, i que no mira al futur. Els interessos polítics, les conveniències particulars, etc., manquen realisme i efectivitat a tot el que ja es fa i es podria fer. Tot són pedaços. Tot està molt enfarfat.

— Quins resultats tenen els passos a la Generalitat?

Positiu. Hi ha més proximitat. Els centres de decisió, essent propis i vivint al país, tenen més consciència. Els tràmits burocràtics i administratius, sense haver-se simplificat encara de forma idònia, són més àgils i més propers. Sí, podem dir que hi ha un cert optimisme i una més gran efectivitat, encara que falta molt per aconseguir el nivell òptim que seria de desitjar.

— Bé, quina opinió li mereixen els següents temes: Plans d'estudis actuals:

— Molt enfarfat. No són racionals. No corresponen a una realitat de l'ensenyament modern.

— Exàmens de setembre:

— Per als petits no ho crec necessari. Però per als de BUP i COU, és a dir, per als alumnes de segona etapa, crec que seria necessari mantenir-los.

— Selectivitat:

— Crec que sí. Ep! Sempre que sigui dins d'una política d'igualtat d'oportunitats, sense excepcions ni privilegis. Crec que pot ser una prova realista per al futur de l'alumne. I evitar, així, la massificació indiscriminada en algunes disciplines.

— Professors-Jornada de 30 hores:

— El treball del professorat no es pot mesurar en hores. Hi ha una correlació entre les classes i la preparació de cada una; la correcció dels treballs, l'atenció a cada alumne. Tota una tasca molt complexa i laboriosa —si és que es vol fer bé— que no pot casar amb un temps determinat com si fos un treball en una fàbrica. Normalment nosaltres treballem molt més, moltes més hores que aquestes famoses trenta hores.

— Llei del Català:

— Molt encertada. Llàstima que se li posin tants obstacles i es trigui tant en la seva aplicació real i efectiva.

— Subvenció als centres:

— Són incompletes i insuficients. Són sols bocins per a tancar pedaços. L'Ensenyament hauria de ser tot completament gratuït i mentre no arribi això, tot el que es faci són i seran adobadures i seguiran els problemes. L'Ensenyament ha de ser gratuït i estar per sobre de tota tendència política i de tota pressió de grup. Mentre no sigui així la política econòmica per als Centres no deixarà de ser una política de «draps calents», de «pegats». Clar que, alguna cosa és millor que res. (En dir això somriu amb una certa tristesa).

— Beques, ajuts als alumnes:

— Això és sols un sistema de tapar forats i disfressar el greu problema social, endèmic i conjuntural del país. Per als estudis Superiors, Universitaris, sí que seria convenient una política adequada i realista d'ajudes i beques per a aquell alumne que veritablement ho precisés. Però abans, repeteixo, l'Ensenyament hauria de ser gratuït.

— Llei de Reforma Universitària:

— Molt convenient. De totes formes potser podria haver estat més completa i adequada al present i al futur.

— La LODE:

— Pot ser bona, pot ser dolenta. La seva acceptació dependrà de la ideologia i estructura de cada Centre. De totes formes no es pot opinar fins que estigui ben clarificada, perfilada i explicada. Les deficiències de l'Ensenyament al nostre país no es poden endegar a cops de lleis, decrets, reglaments i contra lleis, i decrets que modifiquen altres decrets, i reglaments que regulin tots els reglaments que hi hagi o puguin haver. El problema és molt més profund, més vell, per poder-lo arranjar simplement amb una llei.

— Sr. Pilar, com van les relacions amb el secretariat d'entitats, la conselleria, el nostre ajuntament de Sants?

— Bé. Per la nostra part quantes vegades hem hagut de recórrer a les nostres entitats del barri, hem estat escoltats i atesos. Creiem que hi ha veritable desig de col·laboració i solucions, dins dels límits i medis de que poden disposar.

— Dins del nostre barri, com està l'ensenyament?

— Dins de les circumstàncies generals, i en comparació amb altres

indrets, és bastant satisfactori.

— Sra. Pilar, creu que hi ha consciència de les necessitats del país en quant a l'ensenyament, per part de l'administració?

— L'Administració realment no desconeix cap dels problemes que ens aqueixen. Ni aquesta, ni l'altra, ni cap, ha desconegut mai la problemàtica i la seva xarxa de complicacions. Però una cosa és conèixer i l'altra voler o poder donar solucions i que aquestes siguin adequades.

— En fi, què opina sobre l'ensenyament al nostre país?

— Que pateix d'una falta de diners. Que no es fa cas de les necessitats veritables i urgents. Hi ha una sèrie d'interessos, de tota mena, que per altra part sempre hi han estat, que condicionen l'evolució de l'Ensenyament, i fan de tap per al desenvolupament i llibertat de l'ensenyança. Això fa que a vegades sigui un diàleg de sords entre l'Administració, l'Ensenyament i les necessitats del nostre país. Per a solucionar-ho seria precis una modernització total, una renovació completa i una adequació de la mentalitat de tot, tot el país, a les necessitats reals de l'individu, de la societat moderna en què vivim. Si no hi ha una modernització, no pot haver-hi renovació, ni adequació de l'ensenyament. I en aquests moments potser encara hi ha massa interessos creats, tant de caire polític, com ideològic, com de tota mena, com per donar pas lliure a aquesta modernització, a aquesta posta al dia amb el món, tan necessària. Tot és prou complicat, com perquè tingui una solució immediata i realista.

— Sra. Pilar, com li agradaria que fos l'ensenyament, l'escola?

— M'agradaria que l'escola arribés a ser un lloc d'igualtat i nivellació de les diferències entre uns i altres. Que estiguéssim tots junts en condicions òptimes per, uns, poder donar tota la seva experiència i saber, i els alumnes rebre el màxim i millor, que és en fi el que es mereixen i és obligació donar-los. Que es tingués en compte sempre el dret integral del nen com a persona, no ja buscant una intel·lectualitat freda i regida res més que pel rigor científic, o les tendències manipuladores, sinó buscant el seu desenvolupament ple com ser humà, conscient i responsable, com futur home i dona del demà.

Text: J. Simoncini
Fotos: Meritxell Sendra

Los Trabajos y los Días

Orwell-1984

Sembla inevitable no parlar una mica de la novella que, farà uns trenta-cinc anys, va escriure un anglès, Eric Arthur Blair, més conegut com **George Orwell**. Els avatars del seu protagonista, *Winston Smith*, la figura del *Big Brother*, el tema del neo-llenguatge, les errades o els encerts de **1984**, han estat extensament analitzats al llarg de planes i planes de premsa.

El malson de **1984** ha fet que molts rebessin el nou any amb una certa prevenció. De fet, l'orwelliana xifra ja planejava feixugament d'uns anys ençà sobre molts pensaments. Àdhuc un autor de rock, com en David Bowie havia compost, deu anys abans cançons que tenien com a denominador comú els seus ressons orwellians: cançons com *1984* o *Big Brother*, del seu LP *Diamond Dogs*.

Sigui com sigui, el 1984 ja constitueix «per se» tot un motiu cultural. Si més no, un bon pretext per llegir o rellegir la novella de George Orwell o d'altres obres d'aquest mateix autor com ara són la també molt coneguda *Rebel·lió a la Granja* o l'evocació història d'*Homenatge a Catalunya*.

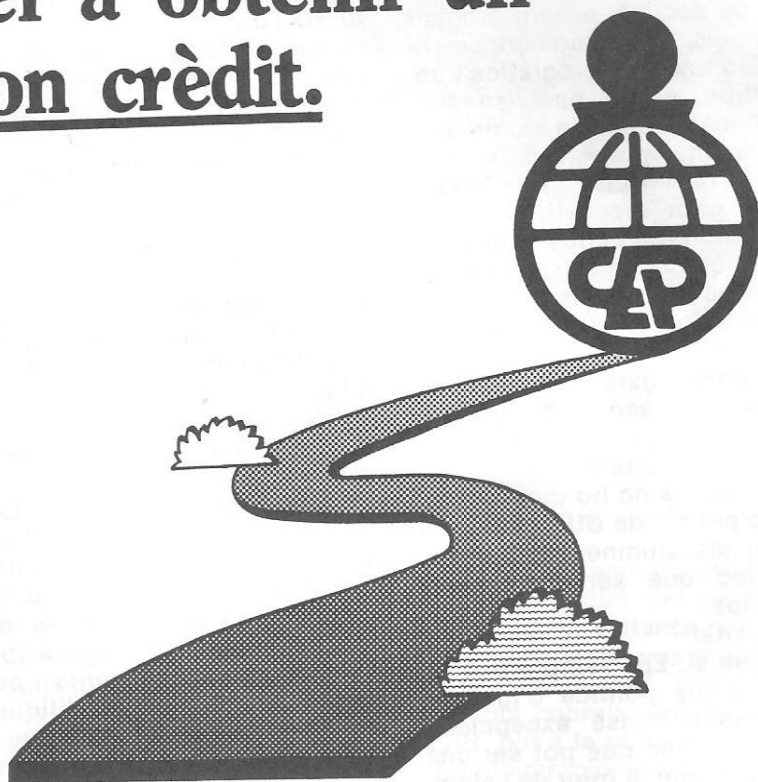
CINEMA

Un any que se'n va i un altre que s'enceta... Quan escrivim aquestes ratlles, s'han produït algunes estrenes importants a les cartelleres barcelonines. Una d'elles: **Prenom: Carmen**, de Jean Luc Godard. Val a dir que la figura de *Carmen*, que un dia fora perfilada literàriament per Merimée i musicalment per Bizet, ha estat molt freqüentada cinematogràficament i interpretada de molt diverses formes. El director d'*Au Bout de Souffle*, ens presenta

una visió «personal i intransferible» de **Carmen**, una Carmen de Godard. No tot han de ser estrenes. Per exemple, un escriptor com Edgar Allan Poe fou recreat a les imatges dels anys seixanta per Roger Corman. Amb més o menys fortuna els personatges extraordinaris de Poe retornen a *La Caída de la Casa Usher* (1960), *La Máscara de la Muerte Roja* (1964) i *El Cuervo* (1963). Aquesta darrera, *El Cuervo*, és protagonitzada per un trio força adient, integrat per Vincent Price, Boris Karloff i Peter Lorre...

Sergi Doria

El camí més curt per a obtenir un bon crèdit.

Voleu obtenir un bon crèdit?

Per a canviar de casa?

Per a montar un negoci?

Per a ampliar el que ja teniu?

Per a assegurar millors collites?

Necessiteu un cop de mà?

Per a millorar el pis?

Per a comprar un cotxe?

Per a adquirir un vídeo?

Per a tirar endavant l'empresa?

No espereu més: El camí més curt per a obtenir un bon crèdit és la Caixa d'Estalvis del Penedès

Caixa d'Estalvis del Penedès

TERMOPARKET

LA ÚLTIMA NOVEDAD
EN PARKET

Floridablanca, 26. Tel. 223 07 12
Pi i Margall, 58- 60. Tel. 210 43 02
(antes Casal San Justo)
Galileo, 46. Tel. 339 55 66

Zelig

«Zelig»

Guión y Dir: Woody Allen, 1983

Foto: Gordon Willis

Int: Woody Allen, Mia Farrow

Leonard Zelig, el camaleón humano, es un tipo extraordinario que surge en la Norteamérica de los años '20 y de la noche a la mañana pasa de ser un hombre corriente a las primeras páginas de los diarios, revistas y noticiarios, debido a su extraordinaria facilidad en adoptar la personalidad de cualquier persona que se le acerque. Es capaz de engordar junto a un obesa; de cambiar la piel e incluso de tocar jazz en una orquesta de negros; es un rabino más junto a ellos; jugador de rugby en un campo de juego y psiquiatra en la consulta de éstos.

Automáticamente adquiere personalidades diferentes, según al lado de quien se encuentre. Esta «enfermedad» se puede decir que corresponde a una falta de personalidad en el individuo, que además intenta ser querido y complacer al prójimo. Para los psiquiatras es un inconveniente ya que, al tratarlo, ven con absoluta sorpresa cómo *Zelig* se convierte en uno de ellos y les habla de las teorías de Jung y Freud al respecto. Pero surge una doctora (Mia Farrow), *Eudora Fletcher*, a la que le preocupa sobremanera el fenómeno y se dedica por completo a su estudio.

Zelig jamás existió, pero Woody Allen, encarnándolo, nos presenta al personaje y su historia de una manera inteligente y original. Nos explica su film a modo de documental, de falso documental sobre su vida. Hay en la película un gran trabajo de laboratorio encabezado por Gordon Willis, en el que se unen viejos retazos de noticiarios de la época con nuevos filmados a la manera de reportajes antiguos, con sus correspondientes saltos de imagen, defectos de sonido e imagen fotográfica e insertos de entrevistas actuales con personajes de la época que muy seriamente hablan de *Zelig* como si le hubieran conocido realmente. Dejando aparte el guión y la muy buena estructura de la puesta en escena, Allen ha vuelto a hacer un film en el que unos y otros podemos hablar largamente de las varias lecturas que puede tener y su carga de crítica social. Se puede comentar que *Ze-*

lig es una crítica a nuestra sociedad impersonalizada, que queda ridiculizada por un hombrecillo que sin ningún esfuerzo cambia continuamente de imagen y personalidad, sin encontrar la suya propia. Al mismo tiempo Allen aprovecha para intercalar intencionadamente frases absurdas sobre las opiniones que ofrece en general la aparición de tan «extraño» espécimen humano, frases que se encuentran asiduamente en sus libros y artículos periodísticos. Algunos críticos profesionales con toda seguridad han acertado al afirmar que el último film de Woody Allen puede leerse también como una nueva autocrítica de este judío neoyorquino al comparar al camaleón *Zelig* y al camaleónico-Alen con respecto a sus películas-homenajes a Bergman y Fellini que ya hemos tenido la oportunidad de ver.

Los Jueces de la Ley

«The Star Chamber»

Dir: Peter Hyams 1983

Int: Michael Douglas, Hal Holbrook, Yaphet Kotto.

Al ver este film es inevitable recordar algunas películas de Charles Bronson, en las que se erigía a sí mismo como juez y ejecutor de la justicia después de ver cómo la ley, a veces por esos errores de forma, deja en libertad a verdaderos asesinos. Pues ése es el tema de este film, sólo que, en este caso, se trata de un tribunal secreto y clandestino, que adopta el nombre «The Star Chamber» (*La Sala de las Estrellas*), tomado de un tribunal especial de justicia en Inglaterra durante el reinado de Enrique VII en 1487. Peter Hyams (*Atmósfera Ce-*

ro, Capricornio Uno) traslada su historia quinientos años después a una ciudad norteamericana. En este caso, un tribunal compuesto por magistrados de la Corte Suprema, se reúnen clandestinamente y revisan los casos propuestos por ellos mismos. Casos en los cuales los asesinos más peligrosos han sido absueltos por esos defectos de forma de la ley norteamericana, hombres defendidos por abogados avezados que conocen esos errores y buscan el más mínimo detalle, un ligero error de la ley al detener a sus defendidos. Esto llevo en el film a poner en boca de un delincuente la frase «bendita América» al quedar libre en uno de los juicios. El film transcurre en una línea regular de interés debido al tema y al tratamiento humano que recibe el personaje interpretado por Michael Douglas (*juez Hardin*), que se debate entre una doble injusticia y una moral que le lleva a buscar, ingenuamente, en libros, la verdadera e inexistente justicia social. En la última media hora, Hyams se ha limitado a hacer concesiones al espectador que busca la acción y el film decae enormemente en una serie de escenas y persecuciones al uso en películas de segunda división de policías y ladrones, diferenciada únicamente por una fotografía más cuidada de interiores. Por otro lado, creo, hay algún error de guión en la presentación de algunos casos al tribunal secreto, que queda como lagunas para el espectador menos avezado. En la interpretación destaca la sobriedad de un inteligente Michael Douglas que se distribuye últimamente como productoc y actor, y en un tono correcto el resto de actores secundarios.

El niño salvajemente truffado

BEATLES FOR EVER

El 9 de desembre de 1980, John Winston Lennon queia assassinat davant l'edifici d'apartaments Dakota de Nova York, on vivia amb la seva companya Yoko Ono. Moria un geni i neixia un mite.

L'ex-Beatle va néixer, com la resta del grup, a Liverpool, un 9 d'octubre de l'any 1940 mentre la ciutat era bombardejada.

Júlia, la seva mare, a qui anys després dedicaria una cançó arran de l'accident de cotxe que li costaria la vida, li comprà la seva primera guitarra i, ja aleshores, John es va mostrar rebel i autodidacta en negar-se a rebre cap mena d'ajuda, havia decidit aprendre tot sol.

Estudiava, si més no això creia la seva tieta, que el va recollir després de la mort de la mare, al «Quarry Bank School», on va conèixer Paul McCartney un 15 de juny de l'any 1956, John ja havia format **The Quarrymen** i veient en Paul fer una perfecta imitació de Little Richard, va decidir enmig d'una impressionant borratxera que formés part del grup; **The Beatles** prenia forma. George Harrison, que estudiava al «Liverpool Institute» com Paul, va ser admès dins del grup l'any '58 i Stutcliffe el va completar amb el baix, instrument que pràcticament desconeixia.

John i Paul ja componien les seves pròpies cançons i el grup tocava a petites sales, sempre sense bateria, amb un equip bastant deplora-

ble i amplificadors fets per ells mateixos i d'escassa potència.

El nom del grup varià de **The Quarrymen** a **The Moondogs**, d'aquest a **Johnny and The Moondogs**, per fi seria **The Silver Beatles** per convertir-se definitivament en **The Beatles** amb la mort de Stu arran d'un tumor cerebral i, més tard, amb la deserció de Pete Best a qui substituïria Richard Starkey (**Ringo Star**), el bateria que havien conegut en una de les seves actuacions a Hamburg quan ell tocava a **Rory Storne and The Hurricanes**.

Poc abans de la gravació del seu primer single, **Love me Do**, és quan Pete Best marxa del grup quasi obligat pels altres; després del disc, i tan sols en 48 hores, **Love me Do** és conegut a tota Anglaterra arribant a ser cap de llista als «Top Twenty».

El seu mànager i descobridor, Brian Epstein, realitza brillantment la seva promoció i la febre **Beatle** s'estén.

Socialment representaven la ruptura total amb les generacions posteriors, els joves els imitaven en la forma de vestir, pentinar-se, parlar, viure i moure's, i gairebé tots formaven grups on també intentaven imitar-los cantant.

Els diners corrien al seu voltant sense que ells s'adonessin del que estaven provocant, els vividors feien el seu agost i l'eufòria ho omplia tot.

Les gires eren esgotadores, els hotels on dormien s'omplien i els llençols que els havien cobert eren tallats a trossos i venuts als fans, es crearen periòdics *beat*, emissores de ràdio *beat* i programes de televisió *beat*.

Tot això i una interminable llista de negocis més, tals com mitjons amb ells quatre gravats, perruques **Beatle**, samarretes i roba en general i tot un seguit d'articles més, va repercutir a la ressentida economia anglesa, creant llocs de treball i omplint les arques del tresor amb divises, sobretot després de la «conquesta» musical de Nord-amèrica feta pel grup, al qual van seguir, tota una colla d'altres grups anglesos.

Per fi els pares, o el que és el mateix, la societat benpensant i oficialment reconeguda, en un últim i desesperat intent d'arreglar el que no es podia, els va atorgar la medalla de l'*Orde de l'Imperi Britànic*; al mateix temps que els altres condecorats tornaven les seves medalles en senyal de protesta i ells es fumaven quatre porros als lavabos del Buckingham Palace oblidant els guardons per qualsevol racó (molts creuen que les van tornar).

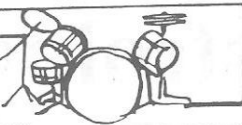
Els **Beatles** proclamaven l'amor universal, la pau i un seguit d'inabastables somnis que encara demanem tots; experimentaven amb noves tècniques musicals que servien a d'altres grups donant una injecció de frescura a la música moderna, però també es reflectia desconcert i por i necessitat de protecció a les seves cançons (*Help!*, etc.) era quan prenen LSD i gravaven *Lucy in the Sky with Diamonds*, per fi marxaren a l'Índia per oblidar la droga i meditar.

Els estaven destrossant els mateixos que els idolatraven, la manca d'intimitat, les tensions, la manipulació, tot plegat els acabaria per separar irremediablement, havien estat un revulsiu per una societat patèticament apàtica i, malgrat això, els varen repudiar.

Darrera seu van quedar grans temes musicals i un canvi radical a la societat i la música moderna.

Amb John morí l'última esperança de veure'ls junts altre cop (Ringo hagués signat la unió amb els ulls tancats), però el seu esperit és viu amb nosaltres, cap dels quatre morirà mai, la seva música perdurará sempre. *The Beatles For Ever*.

Joan Sales

1984, una cançó d'en Bowie, un llibre d'Orwell

Ja som a l'any d'Orwell. Ell especulà sobre una data força llunyana, nosaltres ho fem envers el futur més immediat: el vuitanta-quatre. ¿Què ens oferirà aquest nou any en el terreny musical? Esperem que aquell nihilisme del que parlava en Bowie en la seva tornada desapareixi definitivament i que l'eficàcia, l'originalitat i la bona música tornin a brillar com mai. De moment aventurem-nos tot predint el que pot donar de si l'any vuitanta-quatre.

Pel que fa a la música *disco* ben segur que atacarà amb la mateixa força de sempre. Els ritmes d'Irene Cara, Donna Summer, **Indeep**, **Imagination**, o del super-star Michael Jackson seran de nou els protagonistes de les pistes de ball. Com ho seran també els que saben barrejar el so *disco* amb els bons efectes *tecno*, com el cas de **Freez**, Roni Griffith o més recentment Miquel Brown. I tampoc no cal oblidar el so més estrictament *Tecno-disco* a l'estil de Bobby Orlando o **Lime III**.

El look del pop

I comencem amb els més moderns. Suposem que aquests seguiran barrejant mil i una influències de Bowie, T. Rex, **Iggy Pop**, la **Velvet underground**... insistint una vegada més, que això és l'avanguardisme d'ara mateix. En fi, allà ells. Uns es decantaran cap a sons més radicals i innovadors, altres acabaran comercialitzant-se totalment. Confondre a **The Cure** amb **Dexy's Midnight Runners** o a **Bahaus** amb un grapat de grups més comença a ser llastimosament, una cosa habitual, quasi inevitable. Que no serveixi de precedent.

Ahora que tots ells, molts grups s'apuntaran oportunament al ritme i als sons del moment. I és que ja se sap, la moda mana, i si no que els ho preguntin a **Gazebo**, **Righeira** o a Gary Low. Mentre es faci amb gràcia, endavant. Però ací no acaba tot. Després del ritme *disco* toca el torn de les balades. Elles seran un cop més, part important del panorama musical. Tot sigui per complaure a aquells que si no fos per les lentes...

I més música per al '84. El *pop* més modern, combinat amb tot el que calgui serà una de les notes a tenir

HITS CATALANS

- C.E. Dharma
- S. Vendrell
- Lluís Llach
- R. Muntaner

HITS ESPANYOLS

- Video
- Tino Casal
- Mocedades/P. Domingo
- Olé, Olé

HITS ESTRANGERS

- P. Lion
- Miquel Brown
- Barry Manilow
- Spear of Destiny

en compte. Grups com **ABC**, **Span-dau Ballet**, **Tompson Twins**, **Duran Duran**, **KajaGooGoo**, **Culture Club**, i tants d'altres faran les delícies de mes d'un. També, tal i com s'està confirmant, els conjunts fidels a la moda *tecno* hauran de modificar els seus esquemes. Els **Depeche Mode**, **Ultravox**, **Human Leage** i companyia, hauran de trencar-se el cap per salvar la pell. Un vot de confiança per a tots ells... Els que ja no tenen res a fer són els vells **heavy-metaleros**. Quatre crits més i tot s'haurà acabat. Amèn. Ah! També cal tenir en compte les velles glòries de sempre. Els **Rolling**, Bowie, J.J. Cale, **Roxy**, Oldfield, Rod Stewart, etc., no voldran perdre el tren per res del món. Per a ells tot està permès. I més glòries, però d'una generació més moderna, són els **Supertramp**, **Dire Straits**, **The Police** i d'altres, que seguiran fidels al seu sòlid i exitós camí. I per fi, cal seguir la pista a la gent més jove i sense compromís. Noms com David Sylvian, ex-**Japan**, Vince Clarke, ex-**Yazoo**, o el mateix Adrian Belew tenen encara molt per oferir. La seva aportació ja està marcant època. Però potser els que més pòden aportar i els que amb més intensitat poden animar l'actualitat *popera* són els grups estatals. Arribarà **Golpes Bajos** al número u d'Estat Units? Es presentarà **Siniestro Total** al proper festival de la OTI? Fitxarà Alaska per **Mecano**? acabarà Tino Casal com **Duran Duran**, dient-se **Tino Casal Tino Casal**? Aquestes i altres qüestions ens les respondrà aquest any '84. Evidentment es podria especular molt més. Uns es disoldran, altres renovaran, altres reapareixeran... Perspectives? No les millors. Esperances? Totes. Ja som a l'any d'Orwell.

David Stardust

Astrologia: els signes del Zodíac

En Astrologia, es diu **Zodíac** a la configuració gràfica d'una carta astral i la situació planetària en néixer una persona. Amb això, un astròleg pot determinar, amb més o menys precisió, caràcter, situació i fins i tot el destí, prèvia interpretació zodiacal i lectura de la personal carta natal. Malgrat els molts estudis que sobre el tema es fan i s'han fet i de l'excel·lent capacitat de molta gent dedicada a l'Astrologia, ¿qui pot demostrar o garantir que el destí de cada ésser humà es troba escrit a les estrelles? Res se'n sap de segur. Però el que sí és cert és que mai ningú no ha demostrat encara el contrari...

CAPRICORN saturno

CAPRICORN (Signe de Terra)

La primera impressió que es rep en presència d'una persona **Capricorn** és la de sobrietat, emanada imperceptiblement i impregnadora de situacions i persones, amb una empremta que allà hi ha un ésser de presència tan fonedissa com intensa i en absolut anònima, tot i que «a priori» ho sembli. Diuen que hi ha dues classes de **Capricorn**: uns forts, amb empena i uns assossegats i més bé febles. Això, comparat amb el seu símbol zodiacal, gràficament quedaria: un parell de cabres; l'una que trepa i és viva com un llamp, una mica boja, però llesta com la fam. L'altra clarament amorfa, lenta de galop, curta de banyes i que vegeta plàcidament. Tinguin qualsevol de les dues tendències, els **Capricorn** reuneixen tal cúmul de trets valuosos en la seva personalitat que àdhuc a una «cabra de segon grau» mai no se la podrà considerar indefensa. Solen ser objectius, diplomàtics, agudament astuts, molt pacients, un pèl materialistes, reflexius a base de bé i rondinaires tota la vida. Els **Capricorn** també són gent molt seriosa de mena. Això els agreuja, en part, els trets diguem-ne negatius que, com tothom, tenen, però que amb un caràcter més versàtil, alegre o estantís, passarien més per alt o amb menor incidència. Són, doncs, perpètuament insatisfets, ambiciosos latents, d'una tant persistent com forta voluntat i perseverants, molt perseverants en els seus propòsits. Representen el típic «lent però segur», encara que sense arribar a les cotes d'un Taure quan s'ho proposa. Els **Capricorn** tenen una genys menyspreable capacitat per a copsar tot el que es

proposin, ja es tracti d'un lloc de renom en l'escala social, de persones o de qualsevol fita determinada, i és que la seva perseverància, conjugada amb una sàvia astúcia, els ho permet, tot i que, en la imperceptible escalada conqueridora, hagin de superar els esculls amb les banyes o a cop de pota. El seu instint per la vida, el més destacable, és el d'un perpetu i obsessiu afany d'escalada a tots els nivells. Cabres boges, cabres conseqüents: **Capricorn** portarà sempre punts d'avantatge a tota la resta del personal, i això cou, mentre ells, en silenci, somriuen.

Personalitats CAPRICORN:

R. Kipling, P. Casals, Degas, Ava Gardner, I. Newton, E.A. Poe, Mao Tse-Tung, J.M. Serrat, L. Pasteur, M. Luther King, Humphrey Bogart, Simone de Beauvoir, Joan Sales.

AQUARI saturno

AQUARI (Signe d'Aire)

Els trets més destacables d'una persona **Aquari** són l'obstinació, l'altruisme, la tendència a la dispersió, un marcat sentit de la independència, l'acció, la inquietud, l'originalitat, l'inconformisme arrelat, un senti filosòfic accentuat, gotes d'altivesa i, en general, són progressistes, temperamentals, creatius, romàntics (ells potser no ho saben), adaptables, resistents i amb una tendència molt peculiar cap a la bohèmia i l'aventura. Als **Aquari** acostuma a fascinar-los tot el que es referix a la investigació tècnica i científica, és a dir, accions derivades que signifiquen un progrés tangible i evident, ja que el seu interès se centra en allò que és demostrable, fruit directe de la mà i la intel·ligència humana. Manquen

de capacitat onírica o extrasensorial, almenys en aquest sentit, i és que són molt realistes. Però el tret més remarcable d'**Aquari**, que preval per damunt de tots i que dicta les pautes dels seus fets i pensaments, és l'individualisme i, de torna o en conseqüència, la Independència. Un **Aquari** és sensible, emotiu, bon amic, afectuós i assequible com qui més, però aquest individualisme tan arrelat fa que no sembli emotiu sent-ho; fa que els afectes els reservi per a millor ocasió i que tingui la sensibilitat adormida, la major part de vegades aparentment. Genera moltes idees i acostuma a portar-les a terme, així cau tot sovint en el parany de simbolitzar la dispersió personificada. **Aquari** té una perillosa tendència, en la seva interessant personalitat, que possiblement constitueixi el seu punt més feble: les emocions, tinguin el caire que tinguin, arriben a fer-los emmalaltir i, si més no, amb excessiva freqüència els sotmet a forts enfonsaments anímics que, a part dels estralls físics, els aboca a ser un pèl massa destructius, tot i que s'espolsen molt aviat aquests estats negatius. En general, la representació gràfica d'un **Aquari** seria com el líquid que brolla del càntir de l'aiguador del seu símbol zodiacal; màgics fluids de colors lluentos que es dispersen per tot arreu, composts de meravelles i farcits de curiositats sempre dignes d'interès... com ells mateixos.

M. Àngels López

Personalitats AQUARI:

J. Verne, Darwin, Paul Newman, Schubert, V. Woolf, K. Marx, Edison, Kim Novak, Galileo, Mozart, Lincoln, James Dean, Stendhal, Rosa M. Picó, David Stardust, Eusebi Giménez.

El **Zodíac**, que està integrat per varietat de components, explica i classifica amb el **Grup Quaternari** els 12 signes així i els atorga:

FOC: Àries, Lleó, Sagitari: Energia, Impaciència, Valentia, Precipitació.
TERRA: Taure, Verge, Capricorn: Calma, Indolència, Criticisme, Perseverància.

AIRE: Bessons, Balança, Aquari: Intel·ligència, Indecisió, Feblesa, Dispersió.

AIGUA: Càncer, Escorpió, Peixos: Flegma, Introversió, Profunditat, Imaginació.

Text i Dibuixos:
M. Àngels López

SOPA DE LLETRES

EMH

MASSUMPTASERNASRS
OTSALODIHCOPMOITO
NVMNLLTEJRCIOLLVS
TCIOHCONPAHCIVVOA
STSDIANVXMCOCIEI
EOARIRJTLOTOREABL
ROBASMILOHIMJIMCE
RMECIEOCMSOROTUNE
APLMRSINTITIJCINOM
TIMITAAVTUMNAUTER
COEUONIRXLEOMLITA
AHSQESCUPLLPCLORC
RMTAIARIRIEOIOCIV
UTROLPMUOPJORTTRA
LEEJLOXIPPNNNIHIO
LOSTMOIVRIVNECTEU
ADOLFOMARSILLACHR

Heu de trobar aquests 12 actors:

CARME ELIAS
PEP MUNNÉ
ISABEL MESTRES
JOAQUIM CARDONA
ADOLFO MARSILLACH
OVIDI MONTLLOR
CARME SANSA
SÍLVIA MUNT
MONTSERRAT CARULLA
ENRIC MAJÓ
ASSUMPTA SERNA
LLUÍS HOMAR

Crucigrama de Natacha

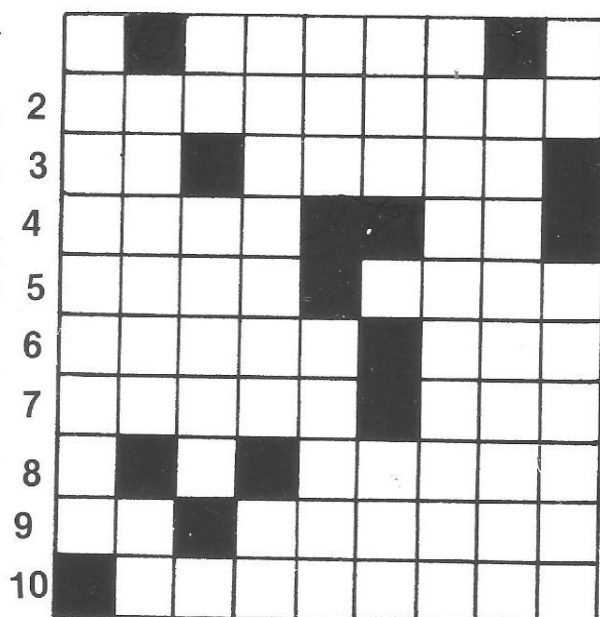
HORIZONTALS:

- 1) Vocal. Animal prehistòric. Vocal.
- 2) Hicieren dedicatòria.
- 3) Preposició inseparable. Hagas rima.
- 4) Abreviatura de TV. En los coches de Holanda.
- 5) Río de Guipúzcoa. Color terroso.
- 6) Donde la Serranía. Antigüamente, jefe de algunas repúblicas itálicas.
- 7) Calidad de isualidad. Pimiento.
- 8) Vocal. Clasificación cinematográfica. Al rev., algo que abulta.
- 9) Pronombre personal de la 3ª persona. Escuela Municipal de Artistas Bohemios Libertarios Ilustres.
- 10) Holding bluff con resonancia.

VERTICALES:

- 1) En una publicación, allí donde se expresa la opinión de la misma.
- 2) En plural, mes invernal. Terminación verbal.
- 3) Mil quinientos. Amiguete de Charlie Brown. Vocal.
- 4) En femenino, ventilada. Abreviatura de Emeritus, Emit y Emisti.
- 5) Mil ciento uno. Novela de Mercè Rodoreda.
- 6) Al revés y repetido, tribu africana. Cero. Yunque de platero.
- 7) La mejor revista de Sants, Hostafrancs y La Bordeta.
- 8) Palabra con acento en la antepenúltima sílaba.
- 9) Preposición. Pretérito de exhibir.

1 2 3 4 5 6 7 8 9

SOLUCIÓN

La vida és un conte narrat per un idiota.

William Shakespeare

La vida és allò que et va succeint mentre tu t'obstines en fer altres projectes.

John Lennon

És tan difícil per als rics adquirir saviesa, com per als savis adquirir riqueses.

Aristòtil

Veure és creure, però sentir és estar segur.

Proverbi anglès

Vostès caminen cap a la seva destrucció voltats de glòria, inspirats per la força del déu que els va portar a aquesta terra i que, per algun disseny especial, els concedí el domini sobre ella i sobre el pell roja.

Aquest destí és un misteri per a nosaltres, que no entenem per què s'exterminen els búfals, s'amansen els cavalls salvatges, se saturen els racons secrets dels boscos amb l'alè de tants homes i s'enfarfega el paisatge dels exuberants tossals amb fils parlants.

On és el matoll? Destruït.

On és l'àguila? Desapareguda.

Acaba la vida i comença la supervivència.

Seattle

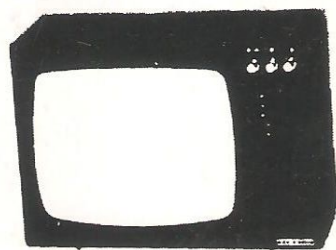
(Cap Indi. 1800-1866)

FARMACIA CENTRO DE ESPECIFICOS

A. SALTO VALLES

fórmulas
magistrales
análisis
oxígeno
ortopedia
grupos
sanguíneos

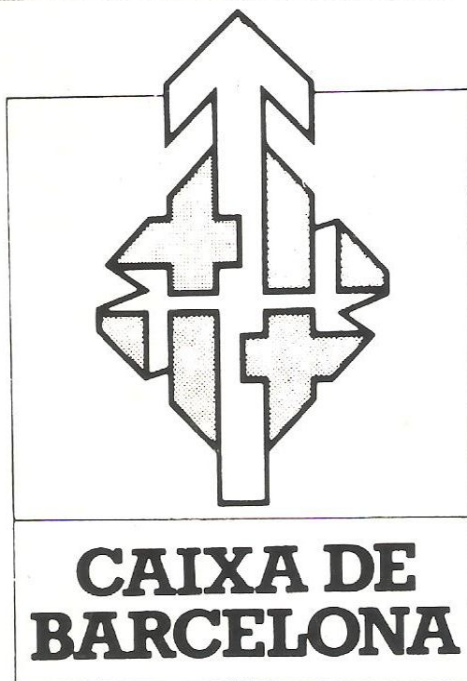
AVENIDA MADRID, 222 VALLESPÍR 103 Tel. 339 63 32 Barna - 14

VENDA DE TELEVISORS
A COLOR, VIDEOS,
EQUIPS ALTA FIDELITAT
RADIOCASSETTES
CLUB VIDEO

Servei a domicili de Reparació TV al dia.

C/ Moianès 59 Telef. 223 36 70.

BARCELONA - 14

SANTS - Sants, 65-69 - Tlf. 421.35.11
PLAÇA DEL CENTRE - Av. Madrid, 217 i Vallespir, 113
HOSTAFRANCS - Consell de Cent, 11 - Tlf. 243.55.03
LA BORDETA - Badal, 90-92 - Tlf. 331.26.47
GAYARRE - Gayarre, 15-17 - Tlf. 422.35.72
OLZINELLES - Olzinelles, 10-12 - Tlf. 422.36.27
SANT MEDIR - Constitució, 40 - Tlf. 431.30.10

BARCELONA - 28

BADAL - Carretera de Sants, 295-297
AVGDA. DE MADRID - Av. de Madrid, 9 - Tlf. 333.18.16
SUGRAÑES - Sant Frederic, 1-3 - Tlf. 422.39.72
SANTA TECLA - Av. Madrid, 92 - Tlf. 339.83.14
CAN MANTEGA - Violant d'Hongria, 100 - Tlf. 339.44.23
GALILEO - Galileo, 54-58 - Tlf. 330.51.04

ADHERITS AL SECRETARIAT D'ENTITATS